ఈ నెల

స్వాతి

నవలానుబంధం

ఎం. వి. వి.
సత్యనారాయణ

ఎదురింటి శ్రీమతి

ఉదయం నీరెండ తమాషాగా ప్రకృతిమీద పడుతోంది. చెట్లూ, టెలిఫోన్ స్తంభాలూ, నీటి చెలమలూ, పొలాలకు బయలుదేరిన రైతాంగమూ అతివేగంగా దాటి పోతున్నారు.

నీరెండలో నీడలు పొడవుగా సాగి పుట్టలమీదా, నీళ్ళలోనూ పడుతున్నాయి. బంగారపురంగు నీరెండ శత్రువులాగా కాకుండా ఆత్మీయత ప్రదర్శించే మిత్రుడిలాగా కిటికీలోంచి చొచ్చుకువచ్చి యినుపకమ్మీలకు అంటుకుంది.

ఇనుప కమ్మీమీద ఎప్పుడో పడిన మంచుబిందువు సూర్యకిరణంపడి వజ్రమే అయింది.

ధనుంజయ వజ్రానికి దగ్గరగా కళ్లుంచి దాని తళతళలు సొంత చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు.

గాలి ఆహ్లాదంగా కిటికీలోంచి దూసుకువస్తోంది. అతడి తలవెంట్రుకలలోంచి చొచ్చుకుంటూ వెళ్ళి వాసననూనె పరిమళాన్ని కంపార్ట్‌మెంట్‌లో పంచుతోంది.

ప్రకృతిలో సుప్త చైతన్యంలాగా, ఊహలలో కేంద్రబిందువులాగా అంతసేపూ పరవశించి పోయిన ధనుంజయ తలతిప్పి కంపార్టుమెంట్‌లోకి చూశాడు.

ఇంకా కొంతమంది రాత్రి బడలిక తీరక ఆవులిస్తున్నారు. పిల్లలు విజయవాడ స్టేషనులో కొనుక్కున్న తినుబండారాల అంతం చూస్తున్నారు.

“కాస్సయినా ఉంచుకోండిరా! రాజమండ్రివరకూ బండి ఎక్కడా ఆగదు!” అంటోంది వాళ్ళ తల్లి.

పిల్లలు ఆమెను పట్టించుకోవడం మానేశారు.

సమోసా తింటోన్న పిల్లవాడిమీద చూపు నిలిపాడు ధనుంజయ. వాడు తింటూంటే బఠాణీకూర ప్రక్కకు జారిపోతోంది. చేతులతో దాన్ని పడిపోకుండా చూసుకుంటూనే మొహాన్నికూడా అటుప్రక్కకు వంచాడు. వాడి పెదిమలు ఆత్రంగా తెరచుకున్నాయి. తినడంలోనే పరవశించిపోయివున్నాడువాడు.

పిల్లల తండ్రి పెద్ద ధనవంతుడుకాడు. మధ్యతరగతికి ఇంకా దిగువన వున్నాడు. పాంటూ చొక్కా మాసిపోయివున్నాయి మూడురోజులయి మాసినగడ్డంతో తెల్లవెంట్రుకలే ఎక్కువగా వున్నాయి'

తల్లి సాదా కాటన్ చీరకట్టింది బీదరికం ఆమె మొహంలో దాక్కొని పోయింది. ప్రయాణం చేస్తున్నందువల్లకాబోలు కాస్త నాజూకుగా తయారయ్యే ప్రయత్నం చేసింది. మెడలోని పసుపు నూలుతాడు ఆమె ప్రయత్నాన్ని నీరుకార్చుతోంది.

ధనుంజయ ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు.

పిల్లలు అపురూపంగా తింటూంటే ఆమె తృప్తిగా చూస్తోంది. తను సంతోషపడటమేగాకుండా తన భర్తకూడా ఆ సంతోషంలో పాలుపంచుకోవాలన్నట్టు అతడివైపు తిరిగింది.

ప్రక్కవాళ్ళ పేపరడిగి పుచ్చుకుని అతడివేవీ పట్టించుకోకుండా పేపర్లో మునిగిపోయాడు.

ధనుంజయకు దృశ్యం మసకబారింది. తెల్లగుడ్డుమీద యీ చివరనుంచి ఆ చివరవరకూ నీటిపొర అల్లుకుపోయింది.

కష్టం సుఖం తెలియని వయసది! తండ్రిప్రేమా, రక్షణా, తల్లి మమతా, లాలనా సంపూర్ణంగా అందే ప్రాయం అది!

తన కదే కరువయింది. తనకు తల్లీ తండ్రీ అన్నీ మామయ్యే అయ్యాడు. అంతలి తకెట్లో అత్తయ్య కూర్చుంది. మామయ్య తనపట్ల చూపించే ఆదరణకూ ఆప్యాయతకూ అంత తూకంలోనూ ఈర్ష్యాద్వేషాలు పంచిపెట్టింది.

తీరా తన డాక్టర్ చదువు ముగిసేటప్పటికి ఆమెలో స్వార్థం పెరిగింది. తన కూతురుకు తగ్గవరుడు ధనుంజయలో స్పష్టంగా కనిపించి వూరించాడు.

ఆమెలో ఒకేసారి ప్రేమాభిమానాలు పుట్టుకొచ్చాయి.

అవే ధనుంజయకు అసహ్యంగా తోచాయి.

శాంతి చిన్నప్పటినుండీ తన గుండెలమీద పెరిగిన పిల్ల!

అత్తయ్య పనిలోవుంటే శాంతి నోటికి తాను పాలసీసా అందించేవాడు.దానికి స్నానం చేయించేవాడు. శాంతిని ఎత్తుకున్నప్పుడు ఎన్నోసార్లు అతడి బట్టలు పాడచేసింది. అదికూడా ధనుంజయ తప్పిందంలాగానే కనిపించేది అత్తయ్యకు.

"కింద గుడ్డ వేసుకుని తలగడ వేయలేకపోయావా?" అనేది అత్తయ్య.

"శాంతి!" అతడి పెదిమిలు వుచ్చరించాయి.

శాంతి సహకారం లేకపోతే తను యింట్లోంచి బయట పడేవాడేకాదు.

"బావా! అమ్మ నిన్ను ప్రేమించ మంటోంది!" అంది శాంతి.

"వూఁ! ప్రేమించు!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ఆమె అతడి గుండెలమీద సున్నితంగా గుప్పెళ్ళతోకొట్టింది. "వూఁ" అంటూ గారంపోయింది.

"ఏం?" అన్నాడు ధనుంజయ.

"నాకు నీలో నాన్నగారు కనబడతారు బావా!"

ధనుంజయ కదిలిపోయాడు. అంతవరకూ పెదిమల చాటున దాచుకున్న అతడి నవ్వు కాస్తా వాత్సల్యపూరితమైన భంగిమగా మారిపోయింది. అతడి కళ్ళు ప్రేమతో చూశాయి.

"శా...ం...తీ!"

ఆమె బుగ్గలు అరచేతితో నిమిరాడు ధనుంజయ. నున్నని మెత్తటి కన్నెపిల్ల చెక్కిళ్ళు అతని బలమైన అరచేతుల మధ్య గులాబీల్లాగా యిరుక్కున్నాయి. గదిలోకి వస్తున్న వెలుగు కిరణాలు ఆమె కళ్ళలో విరిగి తళతళలాడాయి. ఆర్ద్రతతో వొణుకుతోన్న ఆమె ఎర్రటి పెదిమలు ఆదరణకోసం అన్నట్టు మూగపోయి అతడి అరచేతులను ముద్దుపెట్టుకోబోయాయి.

"బావా!..." పిలుపు ఆమె గొంతులోనే ఆగిపోయింది.

ధనుంజయ అలా ఎంతసేపు వుండిపోయాడో అతడికే తెలియదు.

ఆ రాత్రే అత్తయ్య యింట్లో దుమారం లేపింది శాంతిని పెళ్ళిచేసుకుని సుఖపెడదావనే ఇంతకాలమూ అతడి రక్షణ భారం చూసిందట. ఓడదాటాక బోడి మల్లయ్య అనుపట్టింది. శాంతిని పెళ్ళిచేసుకోవడానికి ఏవో కుంటిసాకులు చెప్పి నమ్మక ద్రోహానికి పాల్పడం పట్టింది.

[illegible] కూడా మామయ్య యింట్లో వుండిపోవే పరిస్థితి మరీ అంత దిగ[illegible]. కొంతకాలమైపోయినా కొంత అయినా మామయ్య ఆదుకునే [illegible] పెళ్ళి ఆయనకు నచ్చదు. కర్తవ్యం కర్తవ్యంకోసమే కాని [illegible] మామయ్య.

[illegible] అత్తయ్యకు ఎలా తెలిసిపోయిందో మల్లని ఎవరో ఏమిటోనంది [illegible] మేనల్లుడూ మనసులు ఇచ్చి పుచ్చుకున్నారని తెలిసిపోయింది. మల్లని [illegible] కుటుంబంలో పుట్టి పున్నతమైన కలలుకనే ఆడపిల్ల! ధనుంజయకు బాహాటంగా మనసుమాత్రం ఇచ్చేసిన ముగ్ధ. ఆమె విషయం శాంతికి తెలుసు.

శాంతి మనసారా బావను ఆమెతో సుఖపడమని కోరుకుంటుకూడా. మేనల్లుడి మీద గదువుని అత్తయ్య వూరుకోలేదు. ధనుంజయగదిలోకి శాంతిని నెట్టి తలుపు

చూసింది.

ధనుంజయకు తన మేనత్త ఎంత పున్యమరాలో అర్థమైపోయింది. [illegible] సమస్యలలోనూ రెండు యువహృదయాలు జంటకట్టినట్టు సౌఖ్యం రూపొందించుకున్న యవ్వనం తొలిపూహలతో, వెయ్యిరకాల మధురమైన స్మృతిలాగా మిగిలిపో వలసిన మొదటిరాత్రిని మేనత్త ఇంతత్వరగా దగ్గరకు తీసుకు వచ్చేసింది.

కాంతి అతడి గుండెలమీద వాలిపోయింది.

ధనుంజయకు మతిపోలేదు. ఏం చేయాలో అతడు అప్పుడికే ఒక ఖచ్చితమైన నిర్ణయానికి వచ్చేశాడు. ఆ నిర్ణయం కాంతికి చెప్పి ఆమెనుండి ప్రోత్సాహం అందుకోవాలి.

"కాంతీ! నేను ఇక్కడ వుండిపోతానంటూ నీకు కాంతి వుందను!" అన్నాడు.

"బావా! నువ్వు డాక్టర్‌వి పైపెచ్చు మగాడివి! మా అమ్మను వదిలేసి పట్నంలోనే పెళ్ళాడుతానని చెప్పు!" అంది కాంతి!

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

"నామీద కృతజ్ఞత చూపించుకోవలసిన బరువు బాధ్యతలున్నాయి కాంతీ! ఇప్పుడు ఈ దశలో అత్తయ్యమీద తిరగబడలేను. ఆ తిరగబడేది ఏనాడో తిరగబడివుంటే ఆ తిరుగుబాటులో అర్థమూ అందులో న్యాయమూ కనిపించేది! ఇప్పుడు ఆ రెండు లక్షణాలా కృతఘ్నత అనే అనిపించుకుంటాయి. ఏమైనప్పటికీ చిన్నప్పుడే తల్లిని కోల్పోయిన నాకు అత్తయ్యే తల్లి! తండ్రిలేని నాకు మామయ్యే తండ్రి!"

కాంతి అతడిని జాలిగా చూసింది.

"నాకోసం ఇల్లు వదలిపెట్టి వెళ్ళావా బావా" అంది.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు. పురుషత్వం కాదా స్వయం నిర్ణయశక్తి [illegible] శరీరంలో నింపుకొంటున్నాడు. [illegible] మెదడులో విస్ఫోటకాల [illegible] చేస్తున్నాడు,

ఆమెను అతి సున్నితంగా తన గుండెలమీదనుంచి తప్పించాడు.

"కాంతీ! నిద్రొస్తుందా?" అన్నాడు.

బావ గుండెల్లో [illegible] పెరిగింది. అంతలో [illegible] పరిచింది. బావ [illegible].

ధనుంజయ ఆమె చేతిని [illegible] చేతుల్లో [illegible] పువ్వులాంటి [illegible] ఒక అందమైన అడవిపూవు [illegible] సింగారించుకొన్న [illegible] గాజును అతడి చేతిలో వుంచగా ఆమె నిద్రపోయి వుంది.

తలుపువైపు వేగంగా అడుగులు వేసి ఘడియ తీశాడు. నాలుగుసంవత్సరాల్లో కూడబెట్టిన శక్తి చెరలాటంతో అతడిలో పెరుగుతున్న ఆత్మవిశ్వాసం ఉప్పొంగుతున్న తలుపులుతీసి పడపడ లాడించింది.

"అదేమిటి? తలుపులను పగుల గొట్టేస్తావా?" అరచింది మేనత్త.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు. పెడీపెడీ తలుపులను తన్నాడు. మరల తన్నటో తుంచే తలుపులు తెరచుకొన్నాయి.

మేనత్త చూపులకే కాల్చే శక్తివుంటే ఎత్తిన కాలుతో వున్న ధనుంజయ అలాగే జ్వాల అయిపోయేవాడు.

"నీకు బుద్ధుందా?" ఏమిటి నువు చేసేది? ఏ యిల్లయితే నీకుయింత నీడ యిచ్చి నీకెంత విద్యాబుద్ధులిచ్చిందో ఆ యింటినే కూలగొడదా మని చూస్తున్నావా? ఇంత నమ్మక ద్రోహమా? డాక్టర్ విద్య చదివావు. నీ చదువు ఏమయింది?" అంటూ అత్తయ్య లోపలకు చూసింది. కూతురు బేలగా కూర్చునివుంది తల్లిని ఆమె చూస్తుంటే—ఆమె చూపు అచ్చంగా రక్తం రుచి మరగిన పులిచూపులాగావుంది అంటే నువ్వు ఇంకా ఈ బుడతడిని బుట్టలో వేసుకోలేదా అన్న ఎకసక్కెంవుందనీ శాంతికి అర్థమవుతోంది.

ధనుంజయ మాట్లాడలేదు.

ఎందుకు మాట్లాడాలి.

మామయ్య తన చిన్నప్పుడే తనతో అన్నాడు.

"నీకు తల్లీ తండ్రీ లేరంటే ఈ లోకంలో బతకడానికి నీకు వేరే ఆధారం లేనట్టే మాట. అలాగే నీకు అన్యాయం జరిగినా తిరగబడే శక్తివుండదు. ఎంత వరకూ? నీ సొంత రెక్కల్ని నువు తగిలించుకునే వరకూ. అందుకే నువు నా యింట్లో వున్నంతకాలమూ తిరగబడకూడదు. నువు చదువుకో! అంతకంటె ఎక్కువగా సహనం నేర్చుకో!"

ఈ మాటలు అతటి భవిష్యత్తు గురించి అన్నదెలా వుంచినా అత్తయ్యను దృష్టిలో పెట్టుకునే అయుండాలి!

అందుకే ధనుంజయ మాట్లాడలేదు.

శీలం కోల్పోయిన ఆడపిల్ల తల్లికెదురాడలేక మౌనంగా యింట్లోంచివెళ్ళిపోతూ యింటికంటిన మచ్చను తన వెంట తీసుకుపోయినట్టు అతడు తన పెట్టెను సర్టిఫికేట్లు ఇవతలికి తీశాడు.

అత్తయ్య అతడి కడుపులో చెలరేగుతున్న దురూహను పసిగట్టేసినట్టుంది. చటుక్కున మీదపడి సర్టిఫికేట్లను లాక్కుంది. అతడిని విసురుగా నెట్టింది.

ధనుంజయ స్థాణువైపోయాడు. చిన్నతనంలో అత్తయ్య తనను కొట్టింది. రాచిరంపాన పెట్టింది.

ఈ రోజున ధనుంజయ చిన్నపిల్లవాడు కాదు. ముక్కుపచ్చలారని చీమిడిని నిక్కరుకు రాసుకునే అమాయకుడూ కాదు.

మెడికల్ ఎంట్రెన్స్‌పాసయి క్రమబద్ధంగా వైద్యపరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడయిన మొదటి తరగతి యువవైద్యుడు రేపో మాపో ప్రయివేట్‌గా క్లినిక్ తెరవడమో

ప్రభుత్వోద్యోగం చేయడమో నిర్ణయించుకోవలసిన వృత్తినిపుణుడు.

"ఎక్కడికి పోతావు? ఈ సర్టిఫికేట్లతోనే రెక్కలొచ్చేసినట్టు భ్రమపడక! నీకు ఉద్యోగం రావాలంటే నీ మామయ్య లంచం కట్టాలి! ఏ కారు షెడ్లోనో బోర్డు కట్టాలన్నా పెట్టుబడి పెట్టాలి! కాబట్టి...నోరుమూసుకుని పడివుండు!" అంది.

ధనుంజయ నరాలలో వేడిరక్తం ఒక ప్రక్కా, మంచుముక్కలొక ప్రక్కా ప్రయాణించి అతివేగంగా ఢీకొట్టుకుంటున్నాయి.

అత్తయ్యచేతిలో చదువును ధృవపరిచే పత్రాలన్నీ ఉండ చుట్టుకుపోయివున్నాయి. ఏనాటివో కాగితాలవి! నేపథ్యం కోల్పోయి పరపర విరిగే కాగితాలు.

ధనుంజయలో వేడిరక్తం పురకలువేసింది తలతిప్పి ఒక్కసారి- అదీ దినరిసారే అనుకుంటున్నాడు-శాంతిని చూశాడు.

ఆ ముగ్ధ మనసులో ఎన్ని కోరికలున్నాయో-ఏం సంఘర్షణలున్నాయో అన్నీ తనకు తెలుసు! తండ్రిలాగా తాను ఆమె బాధ్యతలు స్వీకరించగలడా?

ప్రస్తుతానికి తాను తప్పుకోవాలి!

తనకోసుపాధి ఎంచుకోవాలి!

దగ్గరకు వెళ్ళి శాంతి తల నిమిరాడు.

శాంతిలో స్పందనలేదు. మనసు స్పందించే తడిసిన ఆ క్షణాలు భౌతిక శరీరంమీద కనిపించవు.

రెండు హృదయాలకు మాత్రమే అర్థమయ్యే మూగ క్షణాలివి!

అంతే!

అత్తయ్య గర్జించి దూకబోయే మృగంలాగా ఇంకా అలాగే చూస్తుండగా ధనుంజయ నిటారుగా అయి వేగమైన కదలికలతో ఈ ప్రపంచాన్నే జయించాలన్న దూకుడులో బయటకు నడిచాడు.

"ఎక్కడికి. ఎక్కడికిపోతావ్! యిదిగో ఈ సర్టిఫికేట్లన్నీ చింపి బాయిలర్లో వేస్తాను. నా సంగతి నీకింకా తెలియదు."

ధనుంజయ పట్టించుకోలేదు.

గుండెల నిండా ఆత్మ విశ్వాసం పూరించుకున్నాడు.

కండరాల్లో, చైతన్య, నరాల్లో నిబ్బరం హత్తుకుంటూ రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు.

అతడి చిన్న ప్రయత్నానికి కలలుకనే కన్నెపిల్ల ఆశీస్సులున్నాయి.

ఆ విషయమే అతడి ప్రోత్సాహానికి ఊపిరి.

"శాంతీ!" పాంటుజేబు తడిమాడు. డాలర్ ఆపిల్ల గుండెలాగా తగిలింది. ఆకీన్ డాలర్! ఎర్రటి డాలర్! దాన్ని పాములాగా చుట్టుకున్న ఒంటి పేట గొలుసు!

రాత్రి పన్నెండవుతూండగా ఆరోడ్డులో ఆగాను. ఖరీదయిన వీధులు. ఆ వీధుల్లో అన్నీ ఖరీదయిన వాహనాలే తిరుగుతాయి. అన్నియిళ్లకూ గూర్ఖాలు కాపలా

వుండి. ఆయిళ్ల విలువను మరింత పెంచుతున్నాయి.

తర్వాత వీధి చివరకు నడిచి అటుతిరిగాడు.

ఆ వీధిలో ఎప్పటిట్టు పందగజాల ఆవరణలో వుంది పెంకుటిల్లు. ముందువరండాలో మడత మంచం మీద ముసలాయన పండుకున్నాడు. వీధిదీపం వెలుతురు ఆయన మీద పడుతోంది

ఎక్కడో అల్సేషియన్ మొరుగుతోంది.

పెంకుటింట్లో దీపం వెలుగుతోంది.

ధనుంజయ తటపటాయిస్తూ యింటిప్రక్క సందులోకి నడిచాడు. అతడి గుండె గుబగుబలాడుతోంది. పద్మిని మధ్యగదిలో నిద్రపోతోంది. ఆమెనెలా లేపడం?

మడత మంచం కిర్రుమంది.

ఇంట్లో కదలిక లేదు.

అతడు మౌనంగా చూస్తున్నాడు.

ఎంత సేపు అలావుండటం?

మడత మంచం మరల కిర్రుమంది. ధనుంజయ యీసారి ఆగలేదు. ఈసమయంలో యిక్కడికి రాకూడదు. తాను తప్పు పనిచేశాడు. ఆవేశంలో ఏంచేస్తోంది మరచిపోయాడు

జీవితగమ్యం ముందు!

ప్రణయమూ పలకరింపూ తర్వాత!

ఏమిలేకుండా రోడ్డుమీద పడినవాడిని ఏ శైలాకూడా ప్రేమించదు. పద్మినిని తాను పోషించగలడా? రెక్కలేవి? అత్తయ్య వాటిని గుప్పెట్లో యిరికించుకుంది కదా?

ధనుంజయ రోడ్డు మీదకి రాబోయాడు

ముసలాయన దగ్గుతున్నాడు.

దగ్గు మధ్యలో, 'ఎవరది?' అని అరచాడు. అరపులో భీతి వుంది. తెగింపు వుంది. అన్నింటినీ మించి అధికారం వుంది.

ధనుంజయ మాట్లాడకుండా రోడ్డుమీద నిలబడ్డాడు.

రేత కళ్ళల్లో ఆకారాన్ని గుర్తు పట్టాలని ప్రయత్నించి విఫలమయాడు ముసలాయన

పద్మిని అంతసేపటి [illegible] అటు తిరిగి తల్గడిని కావిలించుకుంది. పెంకుటింట్లో దీపం యింకా వెలుగుతూనే వుంది.

[illegible] కూర్చున్నాడు ధనుంజయ.

తెల్లవారుతూనే స్వామీజీ ఆశ్రమానికి వచ్చాడు.

స్వామీజీ ఆ రజినీ చూచి మందహాసం చేశాడు. ఆశ్రమంలో శిష్యులంతా ఎవరి పనులమీదగా వాళ్ళున్నారు.

“నాషరతులకు ఒప్పుకున్నావా?” అన్నాడు స్వామీజీ.

ధనుంజయ తలూపాడు

ఆరోజే ఆశ్రమం నిర్వహించే ఉచిత వైద్య శిబిరంలో ఒక వైద్యుడిగా చేరి పోయాడు ధనుంజయ.

అతడిలోని వైద్యుడు అక్కడ ఎంతోకాలం ఇమడలేకపోయాడు

ఒక ఆడ పేషెంటును స్వామీజీ బలాత్కరించాడు

ఆరోగి ధనుంజయ దగ్గర వైద్యం చేయించుకుంటోంది

"చూసి చూడనట్టు పోనివ్వు! ఇక్కడ యిలాంటివి సర్వసాధారణం అసలు అందుకోసమే యీశిబిరం తెరచాడు కావాలంటే నువ్వా కేసుకో ఎవరూ కాదనరు" అన్నాడో ముసలి డాక్టర్

ధనుంజయ స్వామీజీని నిలదీశాడు

స్వామీజీ చిరునవ్వు నవ్వి, కాగితం తీసి చూపించాడు.

ధనుంజయే తనను బలాత్కరించాడని ఆ రోగి రాసి యిచ్చిన కాగితం!

ధనుంజయకు మొదటిసారి తెలిసివచ్చింది

భారతస్త్రీ అబల!

తనను బలాత్కరించింది ఎవరో కూడా చెప్పుకోలేని అబల! పాప ఫలితం తానే మోస్తూ కుంగిపోయే అబల!

బలాత్కారం సంగతి పైకిపొక్కకుండా చేయమని లొంగిపోయివుంటుంది

ఎర్రటికాలర్ గొలుసుతో ధనుంజయ మరల రోడ్డున పడ్డాడు

ప్రకాష్ కలిశాడు దారిలో

ధనుంజయతో కలిసి చదివాడు ప్రకాష్ మర్నాడే క్లినిక్ తెరుస్తున్నాడు ధనుంజయను వదల్లేదు అతడు

క్లినిక్ ప్రారంభోత్సవంలో పెద్దలు పరిచయమయారు.

ధనుంజయ వులిక్కిపడ్డాడు

ఆలోచన తెగిపోయాయి

కంపార్ట్‌మెంట్‌లో చిన్న పిల్లలు కొట్టుకుంటున్నారు

తండ్రి కలగచేసుకొని వాళ్ళను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు

రైలు రాజమండ్రి వస్తోందని సూచనగా వంతెనమీద పరుగెత్తుతోంది నదిమీద నుంచి గాలి చల్లగా వీస్తోంది పిల్లలతల్లి ధనుంజయ వైపు వదలి వచ్చింది మొహమాటం జయించి కిటికీలోంచి నదివైపు చూస్తోంది.

పిల్లలుకూడా ఎగబడి ధనుంజయను కాళ్ళతొక్కి మరీ చూస్తున్నారు

నీటిలోంచి లాంచీ కదులుతోంది

ధనుంజయ జరిగి కిటికీ దగ్గర వాళ్ళకు చోటిచ్చాడు

కళ్ళు మూసుకొని ఆలోచనలో పడ్డాడు

ఎర్రటికాలర్ గొలుసు తనచేతిలో ఖర్చయిపోయింది బట్టలూ కొనుక్కున్నాడు ప్రకాష్ సూట్‌కేసు యిచ్చాడు

"వెళ్ళిరారా! నీ ప్రయత్నం నెరవేరాలని కోరుకుంటున్నాను ఏనాడూ భయపడకు. అంతగా భయం పుట్టిన రోజున యీ ప్రకాష్ గాడొకడున్నాడని గుర్తుంచుకో అన్నాడు ప్రకాష్.

ఇంత బతుకూ బతికి యింటివెనక చచ్చినట్లు యిప్పుడు శిఫారసు వుత్తరంతో తాను గమ్యం వెతుక్కుంటున్నాడు.

శాంతిని అత్తయ్య తిడుతోంది.

మామయ్య వచ్చేసేవుంటే ఆమెకు ఫర్వాలేదు.

పద్మని ఏంచేస్తోంది?

ఆమె తండ్రి తనను గుర్తుపట్టాడా?

గుర్తు పట్టేవుంటాడు. లేకపోతే దొంగగా భావించి అరచేవాడే కదా! పద్మని కష్టం! పద్మని తల్లి కష్టం! ముసలాయనకు యిష్టం లేదు.

బంకి రాణిమొండిని వదలిపెట్టింది.

కాస్తపప్పు కొని తిన్నాడు ధనుంజయ పిల్లలకు కొన్నియిచ్చాడు

◆ ◆ ◆ ◆

కారు యింటిముందాపాడు ధనుంజయ. కారుదిగి గేటు తెరచి కారును పోర్టికోలోకి నడిపాడు. పోర్టికోలో ఆపి ఇగ్నిషన్ కీ జేబులో వేసుకున్నాడు. తాళం తెరచి యింటోకి నడిచాడు.

షూవిప్పుతూ కిటికీలోంచి ఎదురింటివైపు చూశాడు. కుదిమట్టంగా కట్టిన ఆకుపచ్చరంగుడాబా. డాబాచుట్టూ అందమైన పూలతోట. గేటువరకూ వెడల్పయిన సిమెంట్ చప్టా. డాబాపైనుండి సన్నజాజి తీగల్లుకుని పోర్టికోమీద పడుతున్నాయి.

సిమెంట్ చప్టాకి అటూయిటూ పూల కుండీలున్నాయి.

పసుపుపచ్చటి చేమంతి పూలూ, ఎర్రటి కనకాంబరాలూ కుండీల్లో సగర్వంగా విరబడ్డాయి,

కిటికీలోంచి చూస్తూనేబట్టలు మార్చుకున్నాడు.

ఇంట్లో ఏకాంతం రాజ్యంచేస్తోంది. కేవలం అతడి కదలికలె ఏకాంతాన్ని భగ్నం చేస్తున్నాయి.

గ్యాస్‌స్టౌ ముట్టించి టీ కాచుకున్నాడు టీకప్పు అందుకని తిరిగి హాలులోకి వచ్చాడు. ఎదురింటివైపు చూస్తూ టీ చప్పరించాడు.

ఎదురింటి తలుపు తెరుచుకుంది.

ధనుంజయ టీ చప్పరించడం కూడా మర్చిపోయాడు.

గుమ్మంలోంచి ఎవరు బయటకు వస్తారు? ఇంటావిడేనా? ఆవిడ పేరేమిటో?

నిన్నపొద్దున కనిపించింది. అప్పుడే తాను యింటర్వ్యూకి బయలుదేరుతున్నాడు. ఆమె యివతలకి వచ్చింది. అదే మొదటిసారి ఆమెను చూడటం.

ఆమె మొహంలో అనిర్వచనీయమైన కళవుంది తెలుగింటి ఆడపడుచుతనం పందా మిళాయించి వున్నకళ అది

నల్లటి కనుబొమ్మలు వాటి క్రింది అందమైన నల్లటికళ్ళూ, తీర్చిదిద్దిన నుదురూ, నుదటిమధ్య గుండ్రటి చింత పిక్కరంగు బొట్టూ, రెండుకనుబొమ్మలు మధ్యనుండి సన్నగా ప్రారంభమై భాగసైన ఎత్తులో నా నాసికా, ఫన్నటిమున్నటి చెక్కిళ్ళూ విల్లులాగా ఒంగిన పైపెదవీ, దానికి అనుగుణమైన కింది పెదవీ బొట్టురంగుతో పోటీపడుతున్నాయి

శంఖంలాంటి మెడ నిగుత్తైన జాకట్టు మీద నిలబడివుంది. సంపెంగ పువ్వు ఛాయ నేతచీర కట్టిందామె తెల్లటి జాకెట్టు వేసింది. హుందాగా అడుగులు వేస్తూ గేటుదగ్గరకూ వచ్చింది కూరగాయల మనిషి దగ్గ కూరలు పుచ్చుకుంది.

ఆమెను చూస్తూ ధనుంజయ ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళబోయేదికూడా మరచిపోయి అట్టనే నిలబడి పోయాడు

కళ్ళెత్తేసాలు కనకాభిషేకాలు!

... తో మాట్లాడేటప్పుడు పలువరు తళుక్కుమంది. తలంటుకుని చాదుగా వాయలలుకున్నదేమో ఆమె మొహం నల్లటిమబ్బు గర్భంలో యిరుక్కుపోయి పూర్తిగా కనిపిస్తోన్న పున్నమిచందమామలాగా వుంది.

"మిస్టర్ ధనుంజయా! ముందు మీరా యింట్లో వుండండి! ఇంటర్వ్యూలో మీ విషయం నిర్ధారణ అవుతుంది మాకు మీలాంటి చదువుకున్న యువకుడు కావాలి కూడా" అన్నాడు కంపెనీ యజమాని

భీష్మనారాయణ అనిపేరుకు తగ్గట్టే వున్నాడాయన.

ఆమెను చూచి బయల్దేర బట్టే తన యింటర్వ్యూ విజయవంతమయింది. తనకో కారు కూడా అమరింది జిల్లానుండి వచ్చే సేల్స్ ప్రమోటర్లూ, రిప్రెజెంటేటివ్‌లూ, అతడి ఆదేశం మేరకు నడుచుకుంటారు కంపెనీ వుత్పత్తులు నానాటికీ బాగా అమ్ముడుపోయి అధికలాభాలు ఆర్జించాలి అదీ ధనుంజయ నుండి కంపెనీ వాంఛించింది

ధనుంజయ టీ కప్పు అలాగేవుంచి చూస్తున్నాడు

ఎదురింటి గుమ్మంలోంచి బయటపడిన ఆకారం చూచి నవ్వొచ్చింది ధనుంజయకు.

చిట్టి చిట్టి అడుగులతో ఆకారం ముందుకొచ్చింది గేటుమీదకు లేత పాదాలాన్చి ఎక్కి గడియ తీసింది గేటుదాటి యివతలికి వచ్చి అటూయిటూ చూస్తోంది.

ధనుంజయ టీకప్పు బల్లమీద వుంచి లేచాడు పోర్టికోలోకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. తెరచివుంచిన గేటులోపల నుండి కారు కనిపిస్తోంది పాపకు.

ధనుంజయ చెయ్యిచాపి హారన్ మ్రోగించాడు

పాప ఆసక్తిగా చూచింది చకచక అడుగులు వేస్తూ ధనుంజయ యింటిగేటు దాటింది కారు వద్దకు వచ్చి తాకుతూ నిలబడింది

కరుగుతూన్న బంగారు ద్రవంలోంచి ముంచి తీసినట్టుంది పాపవొళ్ళు. తల్లి శరీరంలోంచి అచ్చమైన మినియేచర్ని యివతలికి తీసినట్లుగా బొద్దుగావుంది పాప.

పెదవులు ఎర్రటి గులాబీ రేకుల్లాగా విరిచాయి
"అంకుల్! కాలు ఎవరిది?"
ధనుంజయ మృదువుగా ఆమె వైపు కదిలాడు
"నీకు కావాలా? అన్నాడు.
పాప మొహంలో ఆనందం తాండవించింది కళ్ళు మిలమిలలాడాయి
"మానాన్నాలు కొంతాలు" అంది.
ధనుంజయకు మురిపెం అణచుకోవాలన్నా అణగలేదు పాపను ఎత్తుకున్న చెక్కిలిమీద మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.
"మీనాన్నారేం చేత్తారు? అన్నాడు
పాప ఒక్కక్షణం నిర్ఘాంతపోయి, అంతలోనే తేరుకుని కేరింతలు కొట్టింది.
"మీకూ మాటల్లావా?" అంది.
"వుహూఁ! లావు !
"ఏం? యింత పెద్దోలు!"
"అమ్మ చెప్పింది. పెద్దోళ్ళయితే మాటలెంచక్కా వొత్తయ్యి!"
ధనుంజయకు ఆధారం దొరికింది. పాప తల్లిపేరు తెలుసుకోవడానికి అవకాశం కుదిరింది.
"నీ పేరేమ్టి?" అన్నాడు.
"వూఁ ముందు మీ పేలు చెప్పండి!"
"ధనుంజయ!"
"దనన్జ... అదేంపేలు..."
"దనన్జ కాదూ...ధనుంజయ"
"మానాన్నాలిపేలు...గోపాలకుత్తన!
ధనుంజయ తెరలుగా వచ్చేనవ్వును పెదిమలచాటున తొక్కిపట్టుకున్నాడు
"నీపేలు..." అన్నాడు
"తుతమా..."
"తుతమా...చీ......"
"తుతమా కాదు... సుతమ.... వుహో...సుసమ"
"అలా అయితే మంచి పేలే?
"మా అమ్మ పేలు యింకా మంచిపేలు!"
"నీ పేలు కంటేనా?"
"వూఁ! మా అమ్మ అంటే నాకు ..వూ...బోలెడిట్టం!"
వూఁ! నాకూ యిట్టమే!"
సుషమ్ అనుమానంగా చూచింది.
దనుంజయ కంగారుపడ్డాడు. తనతాయిలం ఎత్తుకుపోయే శత్రువును చూచి

నిన్ను చూస్తోంది సుషమ

అవ్వే...ఇష్టమంటే...గొణిగాడు ధనుంజయ

"ఇష్టమయితే పేరు చెప్పండి...చూద్దాం!"

"పేరా! నాకెలా తెలుస్తుంది?"

"ఇష్టమన్నావు మరి!"

"అదా! నీకిష్టమని నాకూ ఇష్టమన్నాను!"

పాప ఒప్పుకున్నట్టు తలూపి, "అమ్మ పేరు పియంవద!" అంది

ధనుంజయ కళ్ళు మెరిశాయి. పాపను మరోసారి ముద్దుపెట్టుకుని, "చాలా మంచిపేరు! నాకెంతిష్టమో ఆ పేరంటే!" అన్నాడు

"అలా మాట్లాడితే నత్తొల్లంటు!"

"ఎవర్లన్నారు?" చిరుకోపం ప్రదర్శించాడు ధనుంజయ

సుషమ కిలకిలనవ్వి, "ఎల్లిపోతా!" అంది.

"అప్పుడేనా?"

పాప అనుమానంగా చూసి, "మీకు నత్తి లేదు!" అంది.

ధనుంజయ నాలుక కరచుకుని, "అప్పుడే ఎల్లిపోతావా?" అన్నాడు.

సుషమ కాస్త గింజుకుంది. కిందకు దిగబాకింది. ధనుంజయ కిందకు దింపాడు.

"పాలు తావాలన్నావు. వొద్దా?"

సుషమ మాట్లాడలేదు. వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తుతూ బుగ్గ తుడుచుకోవడం మర్చిపోలేదు. ఎదురింటి తలుపు మూసుకుంది.

ఏదో అంది అంతలోనే మాయం జరిగినట్టు వెలితి అయిందన్న భావనకు గురయ్యాడు ధనుంజయ.

స్కూటర్ చప్పుడు చేస్తూ రోడ్డుమీద వస్తోంది. ధనుంజయ ప్రహారీ గోడ మీద నుండి చూశాడు.

అతడికి ముప్పయి సంవత్సరాలుంటాయి. ఎర్రగా పుష్టిగా వున్నాడు. ముక్కు కురచగావుంది. కళ్ళలో! స్కూల్ నడపడంలో ఆత్మ విశ్వాసం వ్యక్తమవు తోందనుకున్నాడు ధనుంజయ.

స్కూటర్ ఎదురింటి వాకిట్లో ఆగింది.

ం ం ం ం ం

తలుపుమీద గబగబ కొట్టిన చప్పుడయింది. ధనుంజయ బద్ధకంగా యిటు తిరిగాడు. కళ్ళరెప్పలు తెరచుకోనని మారాం చేస్తున్నాయి.

దుప్పటి ముసుగుపెడుతూ క్షణాలను సుఖవంతమైన ఘడియలుగా వూహించుకుంటున్నాడు.

పాలమనిషేమో! పాకెట్ తెచ్చి వుంటుంది.

"పైన పూలతొట్టిలో పెట్టి వెళ్ళు!" అరిచాడు ధనుంజయ

తలుపు దబదబలాడి, విరామంలో, "నేను...ఎమ్...తలుపుతియ్యి... తురమని..." అనివినిపించింది

ధనుంజయ లేచి దుప్పటి జారిపోతన్ని లాక్కి పైజామా సర్దుకుంటూ తలుపు వైపు వురికాడు ఒక్క క్షణంలో తలుపు తెరిచాడు.

మంచు బిందువులు రాలిపడి మిలమిలలాడే గులాబి పువ్వులాగా వుంది సుషమ తెల్లటి పాలియెస్టర్ గౌనుమీద ఎర్రటి నడుముపటకా, కుచ్చులుగా కుట్టినా మెడా, గౌను అంచులో కుట్టిన అద్దాలూ, కాళ్ళకు స్లిప్పర్లూ, జుత్తు వెనక్కిదువ్వి కుచ్చుగా కట్టిన పోనీటైల్, తలమీద చుట్టివచ్చిన రిబ్బన్.

సుషమ చేతిలో అరటి ఆకువుంది దొన్నెలాగా మూసివుంది

"గుడ్ మోనింగ్!" అంది సుషమ

ధనుంజయ పాపతల నిమిరి. రా సుషమా! "అన్నాడు వెంటనే నాలుక కరుచుకుని, గుడ్ మార్నింగ్ డియర్!" అన్నాడు.

"నాకు తెలుసు నీక్కు నాటకం ఆడేవు!" అంది సుషమ

ధనుంజయ నవ్వి సుషమ భుజం పట్టి లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు సోఫాలో కూర్చోబెట్టి ఆమె మోకాళ్ళ వద్ద మోకాళ్ళు వేశాడు.

"యింకా మొకం కడగ లేదా? అసయ్యం!" పెదిమలు దగ్గరకు ముడిచి. పైకొకటి క్రిందకొకటి విరచింది. సుషమ.

"ఆగు, మొహం కడుక్కుని వచ్చేస్తాను!"

"వుహు! బడికెళ్లాల!"

"అప్పులే బడా!"

సుషమ చక్రాల్లా కళ్ళు తిప్పి, 'ఇంతా బట్టలేస్కోవాల! బూట్లు తొడుక్కోవాల నాన్నారు కూటలుమీద తీస్కెల్తారు!' అంది.

"ఒక్క నిమిషం!" చటుక్కున లేచి బాత్ రూంలో ప్రవేశించాడు ధనుంజయ. బ్రష్ కి పేస్ట్ రాసుకుని నోట్లో పెట్టుకో బోయాడు

"సు...ష...మా!"

నీలి మేఘాల్లోంచి గాలికెరటంల్లోంచి దూసుకు వచ్చింది పిలుపు తియ్యగా, సున్నితమైన ఆధికారం మిళాయించినట్టుగా వుంది ఆ పిలుపు

బాత్ రూంలోంచి తొంగి చూశాడు ధనుంజయ.

సంకేతం అందిన సుశిక్షితుడైన సైనికుడిలాగా లేచి నిలబడింది సుషమ లేస్తూనే రెండు చేతుల్తోనూ అరటి దొన్నెను పదిలంగా పట్టుకుని టీపాయ్ మీద వుంచబోతూ నీళ్ళ గదివైపు చూచింది.

ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి.

"అమ్మ పిలుస్తూంది!" అంది సుషమ.

"వెళ్ళి మళ్ళీ రా!" అన్నాడు ధనుంజయ.

"యింక లానియ్యదు:

"నేనురమ్మన్నానని చెప్పు!"

టీపాయ్ మీద అరటి దొన్నెనువుంచి, గుమ్మంవైపు పరుగెత బోయింది సుషమ

"సుషమా! ఏమిటది?"

"చలిమిడీ కొబ్బరి ముత్తా!"

"ఎక్కడిది?"

"అమ్మ పూత తేతింది. మీకు తెత్తాను!"

ధనుంజయ చేతిలోంచి బ్రష్ జారిపడింది వొంట్లోంచి ఏదోశక్తి కెరటం వుత్పత్తయి విద్యుత్తులాగా వెన్నులోంచి ప్రాకి చిన్నమెదడులో తిష్ఠవేసింది

కళ్ళు చెమర్చాయి.

పెదిమలు వొణికాయి.

సుషమా. హాలూ, సోఫా అస్పష్టమైన ఆకారాలుగా మారాయి

ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు మేనత్త గారింటికి కొత్తగా వచ్చినప్పుడు మామయ్య పూజ చేశాడు.. అప్పటికి యింట్లో తనొక్కడే పిల్లవాడయినా పిల్లయినానూ మేనత్త తనను దగ్గరకు తీసుకుంది.

తల్లి గుండెం వేశీ తనకు అప్పుడే తెలిసింది. మేనత్త తన శిరస్సు గుండెలకు హత్తుకుంది మామయ్య కొబ్బరి వొలిచి వడపప్పుచలిమిడి కలిపి అత్తయ్య చేతికి అందించాడు.

అత్తయ్య తన బుగ్గలు చిదిమింది.

"వీడు మేనమామ పోలికండీ!" అంది అత్తయ్య. తర్వాత చలిమిడి ముద్ద తుంపి తన నోటి కందించింది. తర్వాత వడపప్పు కొబ్బరి తునకలూ అందించింది. తాను తింటూ వుంటే అప్యాయంగా చూదింది.

మధ్యలోనే మామయ్య తనను అందుకుని బుగ్గలు ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. గ్లాసు లోకి తీసిన కొబ్బరి నీళ్ళు త్రాగించాడు

ఆ అత్తయ్యకీ, తన చదువు తాలూకా పత్రాలు కర్కశంగా పట్టుకుని నిప్పు లురిమిన అత్తయ్యకీ ఎంతతేడా!

మనుషులు పెరిగేకొద్దీ అసూయా ద్వేషాలు అద్దుకుంటారా?

"....సు....ష...మా..." అతడి గొంతు వణికింది.

పసి మనసుకు తెలియదు. తన వయసునాటి పదిలమైన జ్ఞాపకం పౌర ధనుంజయిలో రేగిందనీ, అప్పటి ఆత్మీయతే చిరమైన, స్థిరమైన అఖండమైన అను భూతిగా మిగిలి పోతుందని ప్రస్తుతం అతడా అనుభూతి సముద్రంలో కొట్టు మిట్టాడు కుంటున్నాడనీ మూడేళ్ళ పసిమనసు కెలా తెలుస్తుంది?

అందుకే సుషమ వెనక్కి తిరిగి పారిపోయింది.

ధనుంజయ చాల సేపటి వరకూ తేరుకోలేక పోయాడు.

మొహం కడుక్కుని వచ్చేటప్పటికి సుషమ పళ్ళెం పరుగెత్తుకు వచ్చింది. యూనిఫాం ధరించినట్టుంది [illegible] మూడ్లు [illegible].

"మా నాన్నారు పంపిన రేగాలు!" అంది. అంటూనే [illegible] మీదకు చూపి కన్ను పెద్దది చేసి చూపింది,

"యింకా తినలేదూ!" అంది అంటూనే అరటి పొన్ను విడదీసి. "పూ(తిలి ప్రిండి!" అంది,

"ప్రాహా! తినిపించు!" ముచ్చటగా చూశాడు ధనుంజయ.

చప్పిచేత్తో కొబ్బరిముక్క అందుకుని అతడి నోటికి అందించి, "పూ(తిసింది తినడం హావా రాదు!" యింత పెద్దోడు! అంది.

కొబ్బరిముక్క తింటూనే పండ్లమధ్య ఆమె వేళ్ళు వేస్తు నొక్కి పెట్టాడు.

సుషమ తియ్యగానవ్వి, "నాన్నారు హావా అంటే!" అంది.

బయట స్కూటర్ హారన్ మోగింది.

"నాన్నారు పిలుస్తున్నారు!" అంది సుషమ, చలిమిడి మొత్తం అతడినోట కుక్కుస్తూ.

"నేను రాను మీరు వెంపుడాస్తే..."

సుషమ అతని బుగ్గ మీద రెండు ముద్దులు వేసి పారిపోయింది

ధనుంజయ కొట్టేసేపటికి చేరుకుని గబగబా ముందుకొస్తు తాగాడు. రోడ్డుమీద స్కూటర్ ఎదురుచూస్తోంది. ధనుంజయ గ్రాసుతోనే హాస్టల్లోకి నడిచాడు.

ధనుంజయకు గుండె గొంతులో కొట్టుకుంది.

గేటువద్ద ప్రియంవద నిలుచునివుంది. బంతిపువ్వురంగు పాలిస్టర్ చీరలో [illegible] గా నుంచుంది. అప్పుడేస్నానంచేసి ముడివేసుకుని కుంకుమబొట్టు పెట్టుకుంది. పాపిట్లోగూడా కుంకుమ అద్దుకుంది.

ధనుంజయ చూసేటప్పటికి ఆమె సుషమకు టాటా చెప్పేధోరణిలో వుంది.

ధనుంజయను చూసి గాలిలో వూగే ఆమె చెయ్యి అలాగే ఆగిపోయింది. ఆం తలో ఒకసారి చూసినట్టుగా తల తిప్పి, పక్క మొహంలోకి చూసింది.

"'పెట్రో!" నవ్వుట రలుపాయి గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద సిగ్గుతో మందారం [illegible] అద్దుకుంది. వెళ్ళి వత్తనన్నట్టు సంతోషంగా తలతిప్పింది...

"అమ్మా, టా! టా!" అంది సుషమ.

ప్రియంవద నవ్వింది.

స్కూటర్ స్టార్టయింది.

సుందరం వాక్కె [illegible] వెనకసీటు మీద ఒకాపెకా కాళ్ళు వేసి హాండిల్ పట్టుకొని వెనక్కి [illegible] చూస్తోంది సుషమ.

ధనుంజయకు సుషమ అలా హాస్యాస్పదం నవ్వు తెప్పించింది. స్కూటర్ పీపివచర వరకూ వెళ్ళి మాయమయిపోయింది ధనుంజయ నవ్వులోన్న లంగిమ

తోనే ప్రియంవద వైపు తిరిగాడు

ప్రియంవద తలదించుకుని వెనక్కి తిరిగింది.

ధనుంజయలో నవ్వు క్రమంగా హరించుకు పోయింది.

ప్రియంవద వెనుక యింటి తలుపు మూసుకుంది.

ధనుంజయ ఇంట్లోకి నడిచాడు. టీపాయ్‌మీద అరటి ఆకుగాలికి కదులుతోంది. అక్కడయింకా సుషమ నిలబడేవున్నట్టూ అరటి అకులోంచి చలిమిడి కొబ్బరిముక్కా ఏరి తన నోటికి అందిస్తోన్నట్టూ భ్రాంతికి గురయ్యాడు.

అరటి ఆకును మెల్లిగా స్పృశించాడు.

కళ్ళు చెమర్చాయి.

o o o o o

వాకిట్లో స్కూటర్ ఆగిన చప్పుడయింది. ప్రియంవద వెలుపలికి చురుకుగా వచ్చింది. గేటు తెరచుకుంటూ భర్త లోపలికి వస్తున్నాడు.

గోపాలకృష్ణ చేతిలో పుస్తకాలసంచి చిన్నకారియరూ వున్నాయి. వెనుక చిన్నచిన్న బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ సుషమ దూకుడూ వస్తోంది.

ప్రియంవద భర్తనుచూచి నవ్వి, సుషమ వైపు చేతులు చాపింది.

సుషమ గువ్వ పిట్టలాగా తల్లి గుండెల్లో వొదిగిపోయింది.

"బువ్వ మొత్తం తిన్నావా?" అడిగింది ప్రియంవద.

గోపాలకృష్ణ సంచినీ కారియర్‌నూ లోపల బల్లమీదవుంచి బయటకునడిచాడు.

సుషమ తలూపింది. "కూరా పప్పూ బాన్నాయమ్మా!" అంది.

సుషమ చెక్కిళ్ళను పెదిమలతో రాస్తూ ప్రక్కకి నడిచింది.

గోపాలకృష్ణ స్కూటర్‌ను లోపలికి నడిపించాడు. ప్రియంవద గేటు మూస్తూ వీధిచివరకు క్రీగంట చూచింది. పాపదిగి లోపలకు పారిపోయింది.

కారు వస్తోంది. ధనుంజయగేటువైపే చూస్తున్నాడు

ప్రియంవద గేటుకు తాళ్ళం తగిలించి వెనక్కి తిరిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది కారు వాకిట్లో ఆగడం ఆమెకు తెలుస్తూనేవుంది.

వీధిగుమ్మంమూసి హాలులోకి నడిచింది.

సుషమ దుస్తులు మార్చుకుంటోంది. గోపాలకృష్ణ పడకకుర్చీలో శరీరంవాల్చాడు. ప్రియంవద అతడికి కాఫీ కలిపి అందించింది.

"తా లొచ్చిందా అమ్మా!" అంది సుషమ.

ప్రియంవద సమాధానం చెప్పకుండా సుషమను నీళ్ళ గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది. సబ్బురాసి స్నానం చేయించింది పౌడిబట్టలుకట్టి తిరిగి హాలులోకి వచ్చింది గోపాలకృష్ణ న్యూస్‌టయిమ్స్ కళ్ళకపివుంచాడు.

సుషమ తాగుతోంటే భార్యాభర్తలు మొహాలు చూసుకుని నవ్వుకున్నారు తర్వాత ప్రియంవద వంటింట్లోకి నడిచింది.

"అమ్మా! నేను...ఆ...లు...కు....ంటా...." అంది సుషమ.

గోపాలకృష్ణ రైల్యూ, హెలికాప్టర్, పిల్లిబాతూ, యింకా ఇతర 'కీ'బొమ్మలు తీసి కిందపెట్టాడు.

"టీచర్ ఏం చెప్పారు సుషమా?" అడిగాడు గోపాలకృష్ణ.

"టిం కి...ల్... టిం...కి....ల్" సుషమ బొమ్మలను గుండెలకు హత్తుకుంగి నా . న్నా....లూ...తలుపు...అంది.

"ఎక్కడికి వెళ్తావు?"

"కాలుందే...ఆ యింటికి"

"ఇంటిలో ఆడుకోవే" వంటింటిలోంచి కేకపెట్టింది తల్లి.

"నాన్నాలూ...ఎల్తాను..."

పోనీ వెళ్ళనివ్వు. కాస్త కొత్త మొహం అయితే..."

"పూఁ అయితే?"

"మన యిద్దరి మొహాలూ చూచి చూచి పాపకు బోర్‌కొట్టి వుంటుంది."

ప్రియంవద వంటింటిలోంచి వెలుపలికివచ్చి చోద్యంగా భర్త మొహంలోకి చూ ంది. తర్వాత సుషమను గద్దిస్తున్నట్టు చూచి, "అవునా! నీకు యింటిలో బోర్ కొడుతుందా?" అంది.

సుషమ కిలకిల నవ్వి "బో....ల్..." అంది.

గోపాలకృష్ణ నవ్వి తలుపు తెరిచాడు.

సుషమ బయటకు నడిచింది. గేటు కొక్కెంతెరచి పాపను వెలుపలికి పంపు తూ, "త్వరగా వచ్చెయ్యి! టి.వి.లో ఈపూట సర్కస్‌వుంది!" అన్నాడు.

సుషమ తలూపి ఎదురింటిలోకి నడిచింది.

కిటికీలోంచి చూస్తున్న గోపాలకృష్ణ తర్వాత కిటికీమూసి వంటింటిలోకి నడి చాడు ప్రియంవద నిలబడి కూరలు తరుగుతోంది.

అరుగుమీద గాస్ స్టౌ మీదున్న కుక్కర్ శబ్దం వదుల్తోంది.

ప్రియంవద మెడచుట్టూ చేతులువేసి జుత్తు వాసనచూశాడు గోపాలకృష్ణ.

ఆమె తడిచేత్తో అతడి మోచేతిని అందుకుని పెదిమలతో రాసింది గోముగా, "ఇందుకేనా సుషమ వెళ్తానంటే తలుపు తీశారు!" అంది.

"పూఁ! పాపకూ బోర్ కొడుతోంది. నిన్ను దూరంగావుంచి చూస్తూ నేను కూడా బోర్ అనుభవిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"పూఁ!, అంది ప్రియంవద అతడి జుత్తులోకి వేళ్ళు జొనుపుతూ.

ఆమె నడుముచుట్టూ చెయ్యివేసి తన వైపు తిప్పుకున్నాడు.

వెచ్చటి కౌగిలి యిద్దరినీ పరవశులను చేస్తోంది.

కుక్కర్ యీల వేస్తోంది.

"కూర తయారు చేయవద్దా?" అంది ప్రియంవద.

"వుహూఁ?"
"పాప వచ్చేస్తూందేమో!"
"వుహూఁ!"
"ఏమిటి వుహూఁ!"
"వుహూఁ!" చెయ్యిచాపి సిలింటర్ ఆఫ్ చేశాడు గోపాలకృష్ణ. కౌగిలి సహజంగానే పమిటవెంపతో చేతులు తుడుచుకుంటె ప్రియంవద. ఆమెను ప్రక్కకు నడిపించబోయాడు.
ప్రియంవద కళ్ళుమూసుకుంది. నిస్త్రాణగా అతడిచెయ్యి పట్టుకుని, వుంతండి! ఒళ్ళుతోగి..." అతడిమీదకు మెల్లగా ఒరిగిపోయింది.
గోపాలకృష్ణ ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. పట్టుకుంటూనే వీపు క్రింద ఒకచేతినీ మోకాళ్ళవద్ద ఒకచేతినీ అమర్చుకొని శక్తి మొత్తం చేతులలో కేంద్రీకరించుకున్నాడు.
ప్రియంవదను పడకమీద చేర్చి ఫాన్ ఫూర్తి స్పీడ్‌లో పెట్టాడు తర్వాత ఫ్లాస్క్ తీసుకువచ్చి ఆమె ప్రక్కలో కూర్చుంది. మొహంలోకి చూశాడు.
ప్రియంవద చెమటలు కక్కుతోంది. కళ్ళుతెరవలేదుకాని ఆమె పెదిమలు పోణుకుతున్నాయి. చెమటలు పట్టి వొళ్ళుచల్లబడింది.
"ప్రియా! ప్రియా! గోపాలకృష్ణ కుదిపాడు.
ఎదురింట్లోవున్న సుషమకు యీ సంగతి తెలియదు ధనుంజయ కు యిచ్చిన రైలు పట్టాలమీద వేగంగా పరుగెత్తుతోంది. వలయం తిరుగుతోంది. సుషమ ఎగిరి చప్పట్లు కొడుతోంది.
ధనుంజయ పాపను కళ్ళనిండా నింపుకొని చూస్తూన్నాడు. పాపం పుణ్యం ప్రపంచమార్గం తెలియని మూడేళ్ల బంగారుప్రాయంలోని రంగుల వాన వెల్లిని చూస్తోన్నాడు. తుళ్ళుతూ తూలుతూండే బాల్యపు చైతన్యరవళి వింటున్నాడు.
అరచెయ్యి చాపి పెదిమలవద్ద అటూయిటూ రాశాడు ధనుంజయ
రెండుమూడు పిట్టలు కలసి వింతగా అరచినట్టయింది.
సుషమ కేరింతలు కొడుతు అతడిచేతులు అందుకుని పరీక్షించింది. చేతులలో ఏమీ కనిపించలేదు.
"ఏమిటది?" అడిగాడు ధనుంజయ
"మీచేతుల్లో..."
"వుహూఁ! ఏమీలేదు నువ్వూచెయ్యవచ్చు."
సుషమ అనుమానంగాచూచింది.
ధనుంజయ మరల చప్పుడు చేసిచూపించాడు.
సుషమ పక్షిలా చప్పుడు చేయబోయింది. ఆమెమృదువైనచేతికీ చిన్న పెదిమ లకూ జతకలసి కిచకిచ చప్పుడు వచ్చింది.

ధనుంజయ పకపక నవ్వాడు.

సుషమ సిగ్గుగా చూచింది. సుషమను దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దుగా కౌగలించు కున్నాడు.

కోతిబొమ్మ డ్రమ్స్ మోగించింది. ఎప్పుడో యిచ్చిన కీ మిగిలిపోయినట్టుంది.

రాత్రి ఏడింటికి సుషమ తిరిగి వెళ్ళింది.

ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. టెలివిజన్ వేయలేదు నాన్నగారు. హాలులోంచి లోపలకు నడిచింది సుషమ

అమ్మ బెడ్ మీద పడుకునివుంది.

నాన్నగారు చెంచాతో అన్నం కలుపుతున్నారు.

సుషమని చూస్తూనే ప్రియంవద కళ్ళు మిలమిలలాడాయి.

సుషమ ఆటవస్తువులు బల్లమీద వుంచి మంచం ఎక్కింది. తల్లిమీద చెయ్యి వేసింది. అసాధారణమైనదేదో జరిగిందని పసిమనసుకు తెలుస్తోంది.

"అమ్మా!" అంది

గోపాలకృష్ణ పళ్లెం ప్రియంవదవద్దకు తీసుకువచ్చాడు.

"లేచి కూర్చో. తినిపిస్తాను!" అన్నాడు.

ఆమె అన్నం తిన్న తరువాత తండ్రీకూతురూ తిన్నారు.

సుషమకు త్వరగా నిద్రపట్టింది.

గోపాలకృష్ణ భార్యవద్ద కూర్చున్నాడు.

"ఎందుకిలా జరిగింది?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద అతడిని మీదకు లాక్కుంది.

"దీపం తీసెయ్యండి!" అంది.

"వుండనివ్వు!"

"వూహూఁ!" అతడిని యింకా మీదకులాక్కుంది.

గోపాలకృష్ణ లేవలేదు, ఆమె అతడిని కదలనివ్వడంలేదు.

కిటికీమీద యిద్దరి నీడలూ పడుతున్నాయి.

ధనుంజయ మెల్లగా హాలులోంచి కదిలి చూపు తప్పించుకున్నాడు. సుషమ వెళ్ళిన తర్వాత అతడి చూపు ఆ యింటి మీదేవుంది.

ఇంట్లోంచి టీ.వి. చప్పుడుకూడా రావడంలేదు.

సుషమ కోసం పిలుపు రాలేదు.

ప్రియంవద బెడ్ మీదే పడుకున్నట్టు స్త్రీ నీడచెబుతోంది.

ప్రియంవద కేముంది?

అప్పుడే ఎదురింట్లో దీపాలారిపోయి వున్నాయి.

ధనుంజయుకు గుండెను పట్టి పిండినట్టయింది. ఆమె ఎవరో తానెవరో-తన కెందుకింతగా ఆలోచనల్లోకి చొరబడుతోంది ప్రియంవద.

సాయంత్రం తన కారు వచ్చే వైపు చూస్తోంది. తానటు చూడగానే చటుక్కున తల తిప్పుకుంది. నల్లని రేకుల్లాంటి ఆమె కళ్ళూ, కళ్ళచుట్టూ సహజ సిద్ధమైన ఆకర్షణీయమైన నలుపూ కొన్ని క్షణాలపాటు తనను దూరంగా నెట్టిని చటుక్కున మాయమయాయి.

గ్రీష్మర్ రేకవెలుగు గదిలోకి చొరబడ లేకపోయింది. వెలుగు తాలూకా ఛాయ మాత్రం గదిలో ప్రతిఫలిస్తోంది.

ధనుంజయ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు.

స్కూటర్ ఇక్కిమరి చప్పుడవుతోంటే మెలకువ వచ్చింది. టేబుల్ మీద గడియారం ఏడున్నర చూపిస్తోంది. తూర్పువైపు అద్దాల కిటికీ కిరణాలు పడి తళతళలాడుతోంది.

కిటికీ తెరచి చూశాడు.

ప్రియంవద నవ్వుతూ చూస్తోంది. సుషమ బాగ్‌ను వీపుమీద అమర్చుకుని రెండు భుజాల కింద నుంచి గుండెల మీదకు సర్దుకుంది. చేతులు రెండూ స్టీరింగ్ చక్రం తిప్పుతోన్నట్టు అభినయిస్తూ కొద్దిపాటి స్థలంలో అటూ ఇటూ పరుగులు పెడుతోంది.

“సుషమ నువ్వు అలా పరుగులు పెడుతూ వెళ్ళావంటే కాలిఫ్లవర్ పాడయిపోతుందే!” నవ్వు ఆపి అంది తల్లి.

ఆమె కళ్ళలో కరుణనూ వాత్సల్యాన్నీ చూస్తున్నాడు ధనుంజయ.

“ఏం పరవా లేదు-యెంచక్కా...స్కూటర్ లేక పోయినా...పరుగెత్తుకెళ్ళిపోతా...” అంటోంది సుషమ.

“బస్సులొస్తే...రోడ్డుమీద ...ఎలా తప్పుకుంటావే!”

సుషమ గడుసుగా తల్లి మొహంలోకి చూసి, “నా కాలికి దాలి యివ్వక పోతే...అల్లని ..డీ...ఢీ....” అంది తలవొంచి కుమ్ముతోన్న భంగిమలో.

ధనుంజయ నవ్వుకున్నాడు.

ం ం ం ం ం

“సార్! మిమ్మల్ని జి. ఎం. గారు పిలుస్తున్నారుసార్!”

ధనుంజయ తలెత్తి చూశాడు. అటెండర్ వినయంగా చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు అతడి మొహంలో జి.ఎం. తనను పిలిపించిన కారణం గురించి వెతకాలనుకున్నాడు ధనుంజయ. అటెండర్ మొహంలో ఎలాంటి భావ ప్రకటనా లేదు.

జి. ఎం. గదికి వెళ్తున్నాడేకాని ధనుంజయ మస్తిష్కంలో ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు రేగుతోన్నాయి. భీష్మ నారాయణ ఎందుకు పిలిపించాడు?

భీష్మ నారాయణ ఒక కవర్ అతడి ముందువుంచి, “ప్రకాష్ పంపించాడు!” అన్నాడు.

ధనుంజయ పేరిట భీష్మనారాయణ కేరాఫ్‌తో వచ్చిన కవరది.

ధనుంజయ తన ఆలోచనలను మర్చిపోయి పుత్తరం తెరిచాడు. అతని కనులు సంభ్రమానికి అతుక్కుపోయాయి.

"ప్రియమైన ధనూ!

నీకోసం ఎక్కడని వెతకను? ఎలా వెతకను? ప్రకాష్ గారు కనిపించక పోతే యిక నాపని అంతే సన్నమాట. నాకు చెప్పకుండా వూరువదిలావు నేనేమై పోవాలి?

నీకోసం నాకు ఎంతో ఎదురుచూపు పెంచడమే.

నా యిష్టం వచ్చిన వాడికి పెళ్లాడే హక్కు నాకు లేదట. ఇంట్లో నాన్నతో యుద్ధమై పోయింది ఒక ఆడపిల్లను ఎలా పోరాడగలను? నా నిర్ణయం సరయినదేనని ఎలా నమ్మించుకోగలను? నా బాధ ఎవరితో చెప్పుకొని ఉపశమనం పొందగలను? నాధ ధనుంజయ యికపై యికడే నా జీవితానికి ఆరంభమైనా, సమస్తమూ అని ఏ ఆధారాన్ని చూపించగలను!

నీ గమ్యం నువు వెతుక్కున్నావు.

నా గమ్యం మా నాన్న వెతికారు.

శివబ్రహ్మాం! కాలేజీలో మాకు చాలా సీనియర్.

ఏం చేయగలను? కసాయికి మెడ ఒప్పచెబుతున్నాను. పరమాత్మే వేస్తాడో కరకు కత్తులతో కోసుకుంటాడో-రెండూ వొకటే!

మనసు నీతో వచ్చేసినట్టయింది.

పన్నెండు రాత్రి గుడిలో పెళ్ళి.

నువ్వూ నేనూ కలిసి మెట్లెక్కిన గుడి అది.

నిన్ను మెట్ల కిందే వదిలేసి బలిపశువులాగా గుడిమెట్లెక్కుతున్నాను.

ఎవరిని తప్పు పట్టగలను గనుక!

వుంటాను

పన్నెండు రాత్రి నిన్ను అక్కడా గుడిలో చూడలేను. రాక!

—నీది కాలేని పద్మిని.

ధనుంజయ అలాగే వుండిపోయాడు. అతడి చేతిలోని వుత్తరముంది పట్టుసడలి చెయ్యో షేకౌట్ అయిపోయాయి. శరీరం లేని పద్మిని శిరస్సు ఆ స్థానంలో కనిపిస్తోంది. ఆమె కళ్లలోంచి ఎర్రటి చుక్కలు రాలుతున్నాయి. వెలుగు చుక్కల్లో ఎరిగి చుక్కలు వగడాలవుతున్నాయి.

మధ్య తరగతి ఆడపిల్ల కళ్ళలోంచి వచ్చే వగడాలవి!

ఎదురుగా భీష్మనారాయణ శాస్త్రి కూర్చుని, అతడు తననే పరిశీలనగా చూస్తోన్నాడనీ ధనుంజయ మరచిపోయాడు.

అందుకే వుత్తరం మరలమరల చదివాడు.

తల బరువెక్కుతోంది. మోయలేని ఆలోచన బరువుతో తల పిమ్మెక్కు—

తోంది.

ఆ రోజు రాత్రి పద్మిని తండ్రి తనను గమనించాడు. వెంటవెంటనే ఆవే శంలోకి వచ్చేశాడు. శివబ్రహ్మాన్ని అల్లుడిగా కుదిర్చేసుకున్నాడు.

శివబ్రహ్మం! అస్పష్టంగా గుర్తొస్తున్నాడు.

ఇంటర్ సెకండియర్‌లో అతడిని డిబార్ చేశారు. ప్రిన్సిపాల్‌ని కత్తితో బెదిరించి హైద్రాబాద్ స్థాయిలో 'డిబార్' నుకూడా రద్దుచేయించుకున్నాడు.

పండ్లవరసలు ఒకదాని మీద వొకటి బలంగా వొరుసుకున్నాయి. ఆక్రమంలో ధనుంజయ చెక్కిలిఎముకలు చర్మంలోంచి ముందుకు పొచ్చుకు వచ్చి అతనిలో చెలరేగుతోన్న భావాల రాపిడికి అద్దం పట్టాయి.

“కాఫీతాగండి మిస్టర్ ధనుంజయ్!”

ధనుంజయ యీలోకంలోకి వచ్చిపడ్డాడు. భీష్మనారాయణ గొంతులో ఆత్మీయత! కళ్ళలో ఆర్ద్రత! పసివాడికి చూస్తోన్నట్టుగా మమత!

అటెండర్ ట్రే ముందుకు చాపాడు.

రెండు కప్పులు పొగలు క్కుతున్నాయి.

ధనుంజయచప్పున చైతన్యంలోకి రాలేకపోయాడు. అటెండర్ ఒక చేత్తో ట్రే పట్టుకుని రెండోచేత్తో కాఫీకప్పు అందించాడు.

“రిలాక్స్‌వండి మిస్టర్ ధనుంజయ్! అన్ని ఒడిదుడుకులకూ కాలమే సరయిన పరిష్కారం చూపిస్తుంది! లైట్‌గా తీస్కోండి!”

ధనుంజయ ఆయన మొహంలోకి చూశాడు.

నిన్నటికి నేటికి ఆయన మొహంలో ఎంతతేడా! అనుభవం నేర్పిన సంయమనం! సహనం!

తనసీటులోకి వచ్చాడన్న మాటేగాని కళ్ళఎదుట పద్మినే కనిపిస్తోంది. పద్మిని మీద ఎన్ని ఆశలు పెంచుకున్నాడుతాను! పద్మినితో తన పెళ్ళి జరిగిపోయినట్టే వూహించుకున్నాడు.

ఆమెకు జవాబు రాయలేదంటే? ఎలారాయగలడు

యింటికి రాస్తే అందదు.

శాంతికి రాస్తే అత్తయ్య ఆమెకు అందనివ్వదు.

ప్రకాష్‌ను యిరికించాలని అప్పట్లో అనిపించలేదు.

పన్నెండో తారీకు!

రేపే పన్నెండు! తన గుండెలోంచి జీవరక్తాన్ని తీసి నేల మీద పారబోసే రోజు రేపే!

ఏం చెయ్యాలి తాను?

పద్మిని తనను రావద్దని రాసింది. వస్తే తాను తట్టుకోలేనని అంది. రాకుండామటుకు తాను ఆగగలడా? ఆమె అతడు ఆగిపోయాడని తెలుసుకుని మాత్రం తట్టుకోగలదా? తాను వెళ్తాడు. పెళ్ళికి వెళ్లితీరతాడు. పద్మిని తండ్రితో కయ్యంవేసు

ఉంటాడు.

యువతరం పౌరుషం ఏమిటో—ప్రేమతీవ్రత ఏమిటో తాను అతడికి తెలియ చెబుతాడు. పద్మినికి సాహసం వుంటే దీసుకుని వచ్చేస్తాడు.

సాయంకాలం యింటికి వచ్చాడేకాని మనసంతా అన్యాక్రాంతంగా వుంది.

టీ కాసుకు తాగాలనిపించడం లేదు. మనసంతా పరాధీనంగా వుంది. ఏంచేయను? జీవితంలో మొదటి ప్రేమ పద్మినికే అంకితమయింది. అలౌకమైన ప్రేమ ఆమెకొక్క-తెకే పరిమితం. ఆమే తన సర్వస్వం అనుకున్నాడు. సర్వస్వం కోల్పోతోంటే ఏం చేయాలి?

కళ్ళు మూసుకుని నిశ్చయానికివచ్చేశాడు.

యువ హృదయంలో అలజడి రేగకూడదు. రేగితే అది ఒక పట్టాన ఆగదు. అది ఏదారి తొక్కుతుందో హృదయానికే తెలియదు.

పద్మిని...పద్మిని...పద్మిని...

సోఫాలోంచి నిటారుగా అయి మధ్యకువొంగి లేచికూర్చున్నాడు.

• • • •

"మీరా?" అంది పద్మిని.

తెరచిన తలుపుకు ఆనుకుని నిలబడ్డాడు ధనుంజయ. గుమ్మంలో పోత పోసిన విగ్రహంలాగా, మూర్తీభవించిన భంగపాటులాగా—నిలబడివున్నాడు.

అద్దం దగ్గర తలదించుకుని కూర్చుంది పద్మిని.

అలంకరణలో ఐశ్వర్యకాంతీ, ఆమెబుగ్గల్లో, కళ్ళల్లో, ఒంట్లో— ఒంటి అనే అణువణువులో నిరతనిశ్శబ్దతా, నిస్తబ్దతా, వాడిగిపోయిన తెగింపూ...

"మీరు...మీరు వస్తారనుకోలేదు...." పద్మిని వణికింది. వణుకుతూనే అర చేతులలో మొహం కప్పుకుంది. ఒకేఒక్క క్షణం!

ఆమెచేతులు ఎర్రటి లక్కపిడతల్లాగా గోరింటాకును పండించుకున్నాయి. మణికట్లవద్ద బంగారుగాజులు కణకణమని తియ్యటి శబ్దాలు చేశాయి.

ఇవేవీ ఆమె బ్రతుకును పండించడంలేదు. ఆ విషయం ఆమె మొహంలో అతి స్పష్టంగా ద్యోతకమయింది.

అద్దంలో ముందుకు వచ్చాడు ధనుంజయ. బూట్ల శబ్దం క్రమంగా తనను సమీపించడం పద్మినికి తెలుస్తోంది.

"రైలు దిగి అరగంటకూడా కాలేదు" అన్నాడు ధనుంజయ.

"మిమ్మల్ని...ఎవరూ చూడలేదా?"

పద్మం చుట్టిన చేతులు విడిపడిపోయాయి. కన్నీళ్ళు మంచు బిందువులు రేకులను తడిపినట్టు తడిపాయి. మంచుబిందువులలో చెక్కిళ్ళ ఎరుపూ, గోరింట ఎరుపూ ప్రతిఫలించి రక్తవర్షం పులుముకున్నాయి.

"చూస్తే ఏం?"

"ఎందుకు వచ్చారు? రావద్దని..."

"నిజం చెప్పు. నువ్వు మారిపోయావు!"

"నేనా!"

"నీ పిలుపు మారిపోయింది. నీ ప్రేమ మారిపోయింది. అంత సులువుగా స్త్రీ హృదయాన్ని ఎలా మర్చిపోయావు?"

"నేను మర్చిపోయానా?" ఆమె గొంతు వణికింది. తనకి ధనం కావాలను కున్నాడు. అది అపురూపమైన అందరాని ఆస్తిలాగానే ఉండిపోయింది. తండ్రిగారు ఇచ్చిన స్వాతంత్ర్యం ఏమైంది?

"ధైర్యం చేయగలవా?" ఆమె [illegible] మందహాసములు రేఖల మీదుగా [illegible] వచ్చాయి.

"ధైర్యమా?" ఆమె గొంతు [illegible]. [illegible] ఊహించుకోగలగడం [illegible] ఆమె [illegible]

[illegible] అంచి [illegible] ఆమె [illegible] చేసింది.

"[illegible]?" [illegible] అద్దింది.

"[illegible]! [illegible] నమ్ము.... నీ [illegible]!"

"[illegible]!" ఆమె [illegible].

[illegible] ఆకారం [illegible], [illegible] ఆకారం వాళ్ళ [illegible] చేసింది.

అంతరాయమూ ఆ ఆకారంతో సాహచర్యం [illegible] ప్రపత్యించిన [illegible] ఆరాధ్య [illegible].

"ఓహో! [illegible]! [illegible] నిప్పులు [illegible]" అన్నాడు [illegible].

ధనుంజయ అతడిని [illegible] చూసి "నిప్పులా [illegible] ప్రేమించాను ఆమెతో [illegible] సంసారం [illegible]. [illegible] చెప్పు రేప [illegible]. [illegible] చెప్పుతున్నాను. [illegible]!" అన్నాడు.

[illegible]. [illegible], అవమానం, [illegible], ధిక్కారం [illegible] తర్కించాడు. [illegible] ప్రతిష్ఠ, [illegible] [illegible]! అంటే. ధనుంజయుడు అతడి [illegible] చిట్టిన [illegible].

[illegible] సం [illegible].

[illegible]

పోయి మరీ బతిమాలుకున్నాడు. ముసలాయన అంతకు అంతా అన్నాడు. చివరకు అతి హేయంగా ధనుంజయ మొహమీద చెయ్యివేసి గెంటాడు.

ధనుంజయ పండ్లు బిగిమిని ఓరిమి పట్టాడు. తానే తిరగబడి గెంటితే అతని పెద్దరికం నిలబడదు. అతడే నిలబడలేడు. అతడిని పట్టించుకోవడం మానేసి పద్మినివైపు తిరిగాడు.

పద్మిని లేదక్కడ. బంధువులు గుమిగూడుతున్నారు.

"అమ్మో... అమ్మో... నా కూతురు...." ముసలావిడ పెడబొబ్బలు పెడుతోంది. పద్మినికోసం వెతుక్కుంటోంది.

ఎక్కడిదో తలుపులు బాదుతోన్న చప్పుడు.

ధనుంజయ రివ్వుమని బాణంలాగా అటు పరుగెత్తాడు.

ముసలావిడ తలుపులను దబదబబాదుతోంది. ధనుంజయ ఆవిడను ప్రక్కకు తప్పించి తలుపులను బలాలున తన్నాడు.

తలుపులు ఒరిగిపోయాయి. అటు ప్రక్కనున్న కొయ్యగడ వూడిపోయి అంత దూరంలో పడిపోయింది.

ధనుంజయ స్థాణువై పోయాడు.

పైన పెంకులు. మధ్యలో దూలం. దూలానికి చీరపొడవుగా వ్రేలాడుతోంది. చీరచివర పద్మంలాంటి మొహం ముడిలో వారుసుకుపోతోంది. పాదాలచివర ఖాళీ స్థలం, కాస్త అటుగా అటూఇటూ దొర్లుతోన్న గుండ్రటి టీపాయ్.

ధనుంజయలో చైతన్యం పుంజుకొంది.

ఒక్క వుదుటున ముందుకు దూకాడు. ఆమెను శరీరానికి హత్తుకుని బరువు పైకెత్తాడు. కాలితో టీపాయ్‌ని తనవైపు జరపబోయాడు. బంధువులలో ఎవరో కుర్రవాడు సహాయం చేశాడు.

ధనుంజయ బరువును అలాగే పట్టుకుని టీపాయ్‌మీదికి ఎక్కాడు. ఉరిముడి తప్పించి ఆమెను క్రింద పండుకోబెట్టాడు.

తల్లిదండ్రులు కేకలు పెడుతున్నారు.

బంధువులు అతడికి శాపాలు పెడుతున్నారు.

ధనుంజయ పట్టించుకోలేదు. పద్మినికి కృత్రిమశ్వాస కల్పించడంలో నిమగ్నమైపోయాడు.

ఒత్తిడికి లోనైన పద్మం కమిలిపోయింది.

అతడు చెమటలు కక్కుతున్నాడు.

శివబ్రహ్మం అంతసేపుండే అక్కడికి రావడం ఎవరికీ తెలియదు. అతడి కన్న కోపంలో, ఉద్రేకంలో పారబడటం ఎవరికీ తెలియదు. గోత్రపక్షుడు తప్పుకున్నాడు. కిట్టికి నాలికి పేరుకున్నాడు.

టీపాయ్‌మీద ధనుంజయ నిలబడి ముందుపుండే అతడు పరిశీలింపసాగు న్నాడు. కోణం సరిచూసుకుంటున్నాడు.

అతని కన్ను తీక్షణంగా పనిచేస్తూండటం అతడి కొక్కడికే తెలుసు.

పద్మినిలో కదలిక వచ్చింది. నీరసంగా కళ్లెత్తి చూసింది. నేను యింతా బతికేవున్నానా అని ఆ కళ్లు అమాయకంగా ప్రశ్నిస్తున్నాయి. తనను ఎవరు బతికించాలని దర్యాప్తు చేస్తోన్నాయి.

"అమ్మా!" నేనేమైపోవాలి! వున్న ఒక్కపిల్లకూ పెళ్ళిచేయలేకపోయామని కుళ్ళికుళ్ళి ఏడవాలా? బతికున్నంతకాలమూ తలచుకుని తలచుకుని కుమిలిపోవాలా? అమ్మా! పుట్టకపుట్టక...పుట్టింది గర్భశోకం మిగల్చడానికా?" ముసిలిది వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

ధనుంజయ లేచి నిలబడ్డాడు.

అతడి మొహంలో ఎలాంటి భావమూ లేదు.

పద్మిని వురిపోసుకుంది. ఎందుకు? తనవెంట రావాలని కాదు. శివబ్రహ్మతో బతుకు పంచుకోవాలని కాదు. మరెందుకు?

ప్రశాంతంగా పోవాలని?

తనలో కాని శివబ్రహ్మంలో కాని బతుకుపంచుకోవడానికి ఆమెకు ప్రశాంతత వహించిన బతుకు అని ఆమె చెప్పింది.

ప్రేమకు పర్యవసానం అలాంటి బతుకే అయినపుడు ప్రేమకు అర్థంవేరని కూడా పద్మిని చెప్పింది.

పద్మిని మొహంలోకి చూశాడు ధనుంజయ. ఒక్క క్షణమే. అంతే బంధువులను తప్పించుకుంటూ పెంకుటింటిలోంచి యివతలకు వచ్చాడు. షామియానా వెలవెలపోతోంది. బంధువులంతా ఇంటిలో వున్నారు.

ధనుంజయ విరక్తిగా నవ్వుకున్నాడు.

రోడ్డుమీద వేగంగా నడవసాగాడు. తాను ఎక్కడికి వెళ్లాలి? ప్రపంచం మొత్తం కత్తి కట్టినట్టయింది. తాత్కాలికమైన వైరాగ్యం అతడి మనసుకు ప్రస్తుతానికి శాశ్వతజాడ్యంలాగా తోస్తోంది.

○ ○ ○ ○ ○

గోపాలకృష్ణ కాలెండర్‌లోంచి పన్నెండో తారీఖు కాగితం చింపాక పదమూడు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"నాన్నాలు! నాకియ్యండి!" అంది సుషమ

గోపాలకృష్ణ నవ్వుతూ కాగితం అందించాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"అంకుల్ ఎక్కడికెళ్లారు? అందుకే యూళాయితం!" అంది సుషమ

గోపాలకృష్ణ ఆత్మీయంగా నవ్వాడు.

ప్రియంవద కాఫీకప్పుతో వచ్చింది.

"ఏమిటి మీలో మీరే మాట్లాడుకుంటున్నారు!" అంది ఛలోక్తిగా.

పాప తలతడిమి భార్యవైపుతిరిగాడు. గోపాలకృష్ణ

"అంకుల్ గురించి కలవరిస్తోంది!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

సుషమను బాత్‌రూంకి తీసుకు వెళ్ళింది. స్నానంచేయిస్తూ, "అస్తమానం అందరి యిళ్ళకూ వెళ్ళకూడదమ్మా!" అంది'

"ఎందు కమ్మా?"

"తప్పమ్మా! అంతే!...

"తప్పా... చిన్నికళ్ళు ఉత్సాహవంతంగా తిరిగాయి.

ప్రియంవద మాట్లాడలేదు. సబ్బుతో స్నానం చేయిస్తోంది.

యూనిఫాం తొడిగేటప్పుడు తిరిగి సుషమ అడిగింది. "తప్పా?" అని ప్రియంవద తలూపింది.

"అస్తమానం అలావెళ్తే 'బాడ్‌గర్ల్' అంటారు!" అంది.

తండ్రి మామూలుగా స్కూలులో దింపి వచ్చాడు. వచ్చేటప్పటికి ప్రియంవద వాష్‌బేసిన్ దగ్గరవుంది. వాంతి చేసుకుంటోంది. గోపాలకృష్ణ ఆమెను భుజాలవద్ద పట్టుకున్నాడు.

తర్వాత బెడ్ వరకూ సాయంపట్టాడు.

"నోట్లో నీళ్ళు వూరుతున్నాయి! ఒక్క నిమ్మబద్ద..." అందామె.

గోపాలకృష్ణ తెల్లబోయిచూచి అంతలోనే కళ్ళు మెరిపించాడు.

"నిజమా! అన్నాడు.

ఆమె సిగ్గుగా తలూపింది.

పదయ్యే వరకూ ప్రియంవద అలాగే బెడ్‌మీదనే వుండిపోయింది.

"వంట కాలేదుకదా! కారియర్ తీసికువెళ్ళనా?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"నేను వద్దంటాననీ వంటచేసేస్తాననీ ఎదురుచూస్తున్నారేమో—ఆ వప్పులు దకవ్!"

గోపాలకృష్ణ నవ్వాడు. ప్రియంవద శృతికలిపింది.

గోపాలకృష్ణ కారియర్ తీసుకుని బయల్దేరబోయాడు. ఎదురింటిముందు టాక్సీ ఆగింది. గోపాలకృష్ణ అనుకోకుండానే టాక్సీలోకి చూశాడు.

ధనుంజయ టాక్సీలోంచి దిగాడు. అతడి చూపులు ఎవరినీ పరిశీలించడం లేదు. నిర్లిప్తంగా డబ్బు చెల్లించి టాక్సీని పంపేశాడు. ఎయిర్‌బాగ్‌తో యింట్లోకి నడిచాడు.

గోపాలకృష్ణ స్కూటర్ మీద వెళ్ళిపోయాడు.

హాలులో అలాగే నిలబడి పోయాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద అంతసేపూ అతడివైపే చూస్తోంది కాబోలు అతడు చూచేసరికి ఆమె తలతిప్పింది. చూపు తప్పించుకునే వెనక్కి తిరిగింది.

ఒకక్షణంపాటు మిలమిలలాడే చేపలు కనిపించిమాయమైనట్టూ మన్మథబాణం గొంపుతిరిగి అటుప్రక్కకు వొరిగినట్టూ అనిపించింది.

ధనుంజయ వెనక్కి తిరిగి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.
సోఫాలో కూర్చుండి అలాగే వాలిపోయి కళ్ళుమూసుకున్నాడు.
వొంట్లోకి చలిపెట్టుకొస్తోంది.
ధనుంజయ ఎయిర్‌బాగ్‌లోంచి దుప్పటి తీసుకుని కప్పుకున్నాడు.

o o o o

గదిలో దీపం వెలుగుతోంది.
అమ్మలక్కలు కిలకిల నవ్వుతూ పద్మినిని చుట్టు ముట్టారు. గదిలో అగరు వత్తుల పరిమళమూ, పువ్వులవాసన మిళితమై వింత గుబాళింపుగా వుంది.
పద్మిని వుక్కిరి బిక్కిరవుతోంది.
అమ్మలక్కలు వెటకారమాడు తున్నారు గిలిగింతలు పెడుతున్నారు. అంత వరకూ తెలియని అనుభవం గురించీ ఎదురు చూస్తోన్న కమ్మటి దాంపత్య జీవితం గురించీ వాళ్ళ సంభాషణలూ, చతురోక్తులూ నడుస్తోన్నాయి.
తర్వాత ఆమెను గది దాటించి ప్రక్కగదిలోకి నెట్టి తలుపు మూశారు. గదిలో తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయింది పద్మిని.
నీలి డ్రిమ్మర్ వెలుగుతోంది. అగరువత్తులవాసన గదిలో అలుము కుని మధురంగా వుంది వాతావరణం ఒక ప్రక్కగా డబుల్ కాట్ వుంది. డబుల్ కాట్‌కి మల్లెపూలు హారాలుగా వ్రేలాడు తున్నాయి.
నీలం రంగు డ్రిమ్మర్ కాంతిలో మల్లెపూలు చిన్న చిన్న వెన్నముద్దల్లాగా వూగుతున్నాయి. డబుల్ కాట్‌కి అవతలివైపున శిలావిగ్రహంలాగా కూర్చుండి ఆమెవైపే వెన్నముద్దల మధ్యనుండి చూస్తున్నాడు.
అతడి చూపులలో ఆనందంలేదు, ఉత్సాహంలేదు.
దర్యాప్తు చేయాలనే ఆతృతా, దర్యాప్తు ఫలితాలిచ్చే కుటిలమైన సంకల్పాలే వున్నాయి.
ఇవేవీ పద్మినికి తెలియవు. పద్మిని తలవంచుకు నిల్చుంది.
శివబ్రహ్మం కొద్దిగా కదిలి, "రా! రా! అంతా కొత్తలాగానే వున్నట్టుంది!" అన్నాడు.
పద్మిని నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసింది. అర్థం కానట్టు చూసింది.
శివబ్రహ్మం మళ్ళీ అవేమాటలు అన్నాడు.
పద్మిని ఆమాటలలో తీవ్రత అర్థమయింది. ఆతను తనను దగ్గరకు రమ్మంటున్న సంగతి అర్థమయింది. అంతేకాదు. అతడి కడుపులో వున్న వూహ ఏమిటో పూర్తిగా తెలుసుకోవాలన్న సంగతీ అర్థమయింది.
అందుకే మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచింది. డబుల్‌కాట్ యివతలి కమ్మీ వద్ద నిలబడింది.
"పద్మినీ! యిలాకూర్చో! సిగ్గు నటించకు! అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

పద్మిని కళ్లెత్తి అతడి కళ్లలోకి చూచింది.

"నాకు అంతా తెలుసు! ధనుంజయతో నీ వ్యవహారం ఎంత వరకూ వెళ్ళిందో మాత్రమే తెలియాలి!" అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

మధురమైన వూహలతో తొలిరాత్రి పరువం పంచుకోవాలని తహతహలాడే ఆడపిల్లను తన తొలిపరిచయం గురించీ, తొలిప్రేమ గురించీ పరువం పంచుకుని పరవశించవలసిన మగాడు ప్రశ్నిస్తే అచ్చమైన. తలిదండ్రుల చాటు ఆడపిల్ల ఏం చెబుతుంది?

అడగకూడని ప్రశ్న అది!

తీసుకు రాకూడని ప్రస్తావన అది!

ఆడపిల్ల విషయంలో మాత్రం అది బలహీనమైన క్షణం. అంతేకాదు. అతి సున్నితమైన స్థానం మీద వుంచివుంచి కొట్టినదెబ్బ!

పద్మినికి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అతడితో పెళ్ళి అని వూహించుకున్నాను. కాలేజీలో పరిచయం! అంత వరకే!" అంది పద్మిని.

"మీరిద్దరూ కలిసి ఎన్ని అడుగులు నడిచారు?"

పద్మిని ఏడుస్తోంది. గదిలో ప్రక్కన తోడుండగా ఆమె దుస్సహమైన ఒంటరితనాని గురయింది. కూర్చోవడానికి గానీ, నిలబడటానికిగానీ అస్వతంత్రత ఆమెమీద పడింది.

నే...ను...చెప్పలేను...కాని వొక్కటి మాత్రం...చెప్పగలనండి...నేను ఎలాంటి తప్పూ చెయ్యలేదు. మన పెళ్ళికీ, సంబంధానికీ అవమానకరమైన పనేమీ చేయలేదునేను. నన్ను నమ్మండి! చేసివుంటే-కనీసం తర్వాతి కాలంలో రుజువయినా మీయిష్టం వచ్చిన శిక్షవేయండి!' వొణుకుతోంది ఆమె. వొణుకుతూనే అనవలసిన దంతా అనేసింది. అన్నతర్వాత మరింత వొణికి పోయింది.

తన మాటను భర్త నమ్ముతాడా?

భర్త! సంబంధం—ఆయనతో తనకి భార్యభర్తల సంబంధం అన్న సంగతి గుర్తొచ్చింది. గుర్తొచ్చి యింకా వొణికి పోయింది.

ఈ సంబంధం చచ్చిపోయేవరకూ వుండేది.

"ఈకథలన్నీ నమ్మేస్తాననుకుంటున్నావ్ కదూ!" నవ్వాడు శివబ్రహ్మం ఆ నవ్వుకంటె అపహాస్యమె ఎక్కువగావుంది. నవ్వుకంటె శాపత్వమే ఎక్కువవుంది.

ఆమెలో ధైర్యం అడుగంటింది.

"మీయిద్దరూ కలిసి ఎక్కడెక్కడ తిరిగారో—ఎన్నెన్ని బాసలు చేసుకున్నారో ఎంత దూరం వెళ్ళారో అంతా నాకు తెలుసు." అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

ఆమె యిక మాట్లాడలేకపోయింది.

భర్త మొండిపట్టు పట్టుకూర్చున్నాడు. తొలిరాత్రి! అతడిని తానెలా వొప్పించగలదు? ఎంతకని నమ్మించగలదు?

శివబ్రహ్మం గ్లాసో ఖాళీచేసి జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. ఎర్రటిరంగు కాగితం బయటికి తీశాడు.

కాగితం చూసి వులిక్కిపడింది పద్మిని.

“నువ్వు పొరపాటుగా ధనుంజయకు రాసిన వుత్తరం!” అన్నాడు శివబ్రహ్మం ఆమె సందేహం తీరుస్తూ.

“నన్ను క్షమించండి! నేను గతాన్ని గతకాలం సంబంధాలనూ తుడిచివేసు కుంటాను! మీపాదాల దగ్గర...”

“నాన్సెన్స్... ఇంత అయినా సరే నువ్వింకా అమాయకురాలి లాగా, కన్నెపిల్లలాగా నటించకు!”

అతడేమంటున్నాడో పద్మినికి సులువుగా అర్థమైపోయింది. ఆమెకు అర్థంకాని దేమనాపుంచే అతనిమీదున్న భక్తి పూర్తిగా మబ్బు విడిపోయింది.

“రేపు మనం లేడీడాక్టర్‌ను సంప్రదించబోతున్నాం ఆమె చెబుతుంది. నువ్వో కన్నెపిల్లవో కామినీ పిశాచానవో—!”

పద్మినికి వొళ్ళు తూలుతోంది. గిరుక్కున మెలికతిరిగి డబుల్‌కాట్ మీదకి వొరిగిపోయింది.

వెన్నముద్దల్లాంటి మల్లెపూలు ఆమెకు దారిచ్చాయి.

శివబ్రహ్మం పకపక నవ్వాడు.

తర్వాత గదిలో నిశ్శబ్దం.

నీలం డిమ్మర్ యింకా మూగగా వెలుగుతూనేవుంది.

వెలుగులో క్షణాలు నిముషాల్లో దొర్లి అర్థరాత్రి వైపు పరుగులు తీస్తోన్నాయి. శివబ్రహ్మం యింకా అలాగే చూస్తున్నాడు.

o o o o o

ప్రియంవద తలంటుకున్న వెంట్రుకలు ఎక్కుతీసుకుంటూ పెరటిలోకి వచ్చింది. ఆమె వెనుకనే గోపాలకృష్ణకూడా వచ్చాడు.

“ప్లీజ్...తప్పదు!” అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

ప్రియంవద తల విసిరింది. కురులు పొడవుపాటి కుచ్చులాగా అయి వీపు మీదకు పడ్డాయి.

“ఎందుకొచ్చిన వుద్యోగం బాబూ! శుభ్రంగా రాజీనామా ఇచ్చేయండి. మన వూరుపోయి వ్యవసాయం చేసుకుందాం!” అంది ప్రియంవద.

“వ్యవసాయమా? నేను చేయగలనంటావా?”

“నేను తోడుంటాను కదా!”

“అంటే మధ్యాహ్నం గంపలో అన్నం పెట్టుకొని పొలానికి వస్తావా?”

“వూఁ! ఎక్కడయితే యేం? మనిద్దరమూ ఒకచోట బతికేలాగా అయితే— ఇలా కాలింపులు లేనిడ్యూటీ అయితే?”

"ఒక్క గేదె మన సుషమ పంపక్క పేడముద్దలు పిసుక్కుంటూ చింపిరిజుత్తు వెనక్కి ఎడంచేత్తో తోసుకుంటూ..."

"ప్చ్! మీరంతా ఎటకారం! ఒళ్లెడ్ని సిటీలో పైరుపైనుండి వచ్చేగాలితో స్వేచ్ఛగా ప్రకృతి మధ్య—కాయకష్టం చేసుకునే గ్రామీకజనం పలకరింపులతో పల్లెపదాలతో..."

"అహ! పల్లెటూళ్ళు అంత ప్రశాంతంగా వుంటాయి..."

"పోనీ మీవన్నీ అందాలు!"

"సరే...నావన్నీ అందాలు...కాస్తంత బట్టలు సర్దరావా?"

ప్రియంవద దీనంగా చూసింది. ఆమెలో అంతసేపూ వున్న గడుసుతనం నీరసంగా మారిపోయింది.

"ఏమండీ! అప్పుడే వేళయిపోయిందా?" అంది.

"ప్చ్!"

"ఎన్ని గంటలకేమిటీ రావలసిన బస్సు...."

"మరో గంటలో...."

"ప్చ్!"

"కనీసం ఇంటిలోంచి బయల్దేరాలి! డిపోలో ఎక్స్‌ప్రెస్సు బస్సు. సీటుదొరుకుతుంది!"

"ఎంత తొందర! నానుంచి పారిపోవాలనీ?"

"ప్చ్! ఎంత తొందరగా వీలయితే అంత తొందరగా"

"ఏం? నేనంత భయంకరంగా వున్నానా?"

"హూఁహూఁ! నేనే భయంకరంగా వున్నానని పారిపోతున్నాను!"

ప్రియంవద తేరిపారచూసింది. ఎప్పటిలా సంభాషణ ఇటు మళ్ళుతోంది. ఆయన లేకుండా తాను ఒక్కక్షణం కూడా ఈ మహానగరంలో వుండలేదు. అయినా అంతే!

అయితే ఆ విషయాలు ఒకరితో ఒకరు వ్యక్తం చేసుకోవడం ఎలా? ఇలా మాత్రం కాదేమో! తను అతడి శిరస్సును దగ్గరగా తీసుకోవాలనీ, ఆత్మీయంగా దాని ఆసాంతం ఒళ్లంగా హత్తుకొని తన గుండె చప్పుడు వినిపించాలని అతనితో ఈ మిగిలున్న గంట సమయమూ తదేకంగా గడపాలనీ ఎన్నెన్నో వూహించుకుంటోంది.

అయితే వూహ ప్రస్తుతానికి సాధ్యంకాదు. అందుకే ఆ భంగపాటునుండి తప్పించుకోవడానికే బట్టలు ఆరబెట్టుకునే నెపంతో పెరటిలోకి వచ్చింది.

ఆయన తన కాంపుకి పనికివచ్చే కాగితాలు సర్దుకుంటున్నారు.

"ఏమి అలా చూస్తున్నావు?" అడిగాడు గోపాలకృష్ణ తిరిగి.

ప్రియంవద వెనక్కి తిరిగి ఇంటిలోకి పారిపోయింది.

ఆమె మనసారా నవ్వుకున్నాది అలాగే సూట్‌కేసులో బట్టలు సర్దుతోంది.

గోపాలకృష్ణ మూడురోజుల క్యాంప్ కెళ్తున్నారు. రాయగఢలో ఆయన చేసే ఆఫీసుకు బ్రాంచి ఆఫీసు తణిఖీ బాధ్యతకూడా ఆయన కర్తవ్యాలలో ఒకటి

"ఛీ ఛీ! వెధవాఫీస్ ." తిట్టుకుంది ప్రియంవద.

ఆమె భుజంమీద చెయ్యిపడింది. ఆమెకు గుండె ఝల్లుమంది. గోముగా ఆ చేతిని తడిమింది.

భార్యాభర్తలు అలా ఎంత సేపున్నారో వాళ్ళకే తెలియదు.

బయట కారు హారన్ మోగింది.

"మనకోసమే! ధనుంజయ తయారయి సిద్ధంగా వున్నాడు!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"ఎందుకు? మీరు స్కూటర్ మీద వెళ్ళి...."

"డిపోనుండి ఎవరు తీసుకువస్తారు?"

"నాకు నేర్పిస్తేకాదూ- ఇలాంటి సందర్భంలో పనికొచ్చేది!"

ఆమె చెక్కిళ్ళు చిదిమాడు గోపాలకృష్ణ. సూట్ కేసు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు ఆమెను బలంగా కౌగలించుకున్నాడు.

"మీరు రాగానే మనం ఆసుపత్రికి వెళ్లాలి!" అన్నదామె.

"వద్దు. వుంచేసుకుందాం! సుషమకు ఎటూ నాలుగో సంవత్సరం వచ్చేసింది కదా?"

ప్రియంవద అర్థాంగీకారంగా తలూపింది.

ఆమెను చెక్కిలిమీద ముద్దుపెట్టుకొని బయలుదేరాడు గోపాలకృష్ణ సూట్ కేసు కారులో పెట్టి ముందుసీట్లో కూర్చున్నాడు. అతడుతల తిప్పి యింటివైపు చూడలేదు. ప్రియంవద మొహం చూడలేకనే అతడు తల తిప్పలేదు.

"వెళ్దామా కృష్ణగారు?" అడిగాడు ధనుంజయ అడుగుతూనే యదాలాపంగా యింటి వైపు చూశాడు.

గుమ్మంలో ప్రియంవద దిగాలుగా నిలబడివుంది. లేని సంతోషాన్ని మొహం మీద చూపించాలని ప్రయత్నిస్తుంది.

"వెళ్ళిపోదాం!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

కారుచిన్న కుదుపుతో కదిలింది.

గోపాలకృష్ణ వెనక్కి తిరిగి చెయ్యివూపాడు.

ప్రియంవద బొమ్మలాగా నిలబడిపోయింది కారు బలమైన పళ్లచక్రాల సాయంతో తన గుండెను వాడిసిపట్టి లాగుతోన్నట్టుగా ఆమె నిస్సత్తువగా చూస్తోంది

— కారులో నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"మీకు తరచూ క్యాంపులుంటాయా?" అడిగాడు ధనుంజయ.

"రెండు నెలలకూ మూడు నెలలకూ ఒకసారి!" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ.

"ప్రియంవదగారు చాల బాధపడుతున్నారు!"

"వూఁ! పిచ్చిది! ఉద్యోగం అన్నతర్వాత తప్పదుకదా!
"సుషమకి చెప్పారా?"
"వూఁ! తల్లికంటె నయం! ఎప్పుడొస్తావు నాన్నాలూ!" అంది ధనుంజయ నవ్వాడు. హైవే ప్రక్కనేవుంది బస్‌డిపో.
డిపోముందు కారాగింది. గోపాలకృష్ణ కారు దిగాడు.
చెయ్యి చాపి సూట్‌కేస్ అందుకున్నాడు.
ధనుంజయ కారుకుతాళం పెట్టి దిగబోయాడు.
"మీరు వెళ్ళిపోండి. అసలే మీ వొంట్లో బాగుండలేదు కదా విశ్రాంతి తీసుకోండి" వారించాడు గోపాలకృష్ణ.
ధనుంజయ వాచీ చూసుకున్నాడు. సమయం సాయంత్రం నాలుగవుతోంది.
"కాన్వెంటుకు వెళ్తాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.
"మిమ్మల్ని శ్రమపెడుతున్నాం—యింటిల్లిపాదీనీ!"
"అలాగా! తప్పకుండా శ్రమపెట్టండి!
గోపాలకృష్ణ నవ్వి చెయ్యివూపి డిపోలోకి నడిచాడు.
ధనుంజయ కాన్వెంటునుంచి పాపను యింటికి చేర్చి తిరిగి బయటకు వెళ్ళబోయాడు నీళ్ళగదిలో వుండగానే పాప వచ్చింది.
ఆమె చేతిలో కాఫీ కప్పు వుంది.
"థాంక్యూ డియర్! కప్పు అందుకుని చప్పరించసాగాడు ధనుంజయ. చివరిసారిగా చప్పరించి కప్పు కడిగి టీపాయ్‌మీద బోర్లించాడు.
సుషమ అంతసేపూ ధనుంజయనే రెప్పార్పకుండా చూస్తోంది.
"ఏమిటలా చూస్తున్నావ్?" ఆమె తల నిమిరాడు ధనుంజయ.
"నాన్నాయీ అలాగే అంటారు! అలాగే తాగుతారు! కప్పుకడిగిబోర్లింతారు"
ధనుంజయ వులిక్కిపడ్డాడు. సుషమకు తన తండ్రిపట్ల అంతరాంతరాల్లో ఎంత ఆత్మీయత! మరెంతో సామీప్యత!

o o o o

ఆఫీసునుంచి మనుషులొచ్చారు.
సార్! తమరిని జి.ఎం.గారు రమ్మన్నారుసార్! అన్నారువాళ్ళు. వాళ్ళవెంట ధనుంజయ బయల్దేరాడు.
ఆ రాత్రంతా ఆఫీస్ పనితోనే సరిపోయింది.
నిద్రలేక కళ్ళు మండుతున్నాయి. రాత్రంతా అలసిపోవటంవలన వొళ్ళు నొప్పులు చేసింది. పెడమీద వాలిన అరగంటకే పాలమనిషి పాలపేకెట్ తీసుకవచ్చింది.
పేపర్ [illegible] సంశయిస్తూ నిలబడింది.
ఏం కావాలన్నట్టు చూశాడు ధనుంజయ.
"ఎందుకింటి అమ్మగారు బాధపడుతున్నారు! మీకు ఒంట్లో బాగుండలేదట!"

అంది పాలమనిషి.

ధనుంజయ ఒక్క వుదుటున లేచి ఎదురింటికి వెళ్ళాడు. ప్రియంవద హాలులో వుంది. సింకపక్క సుషమను ఎత్తుకొని వుండి వాంతి చేయిస్తోంది.

సుషమ తోటకూర కాడలాగా వాడిపోయింది. కేవలం ఒక్క రాత్రి బెంగ పాపను కుంగదీసింది.

అడుగుల చప్పుడు వినికూడా ప్రియంవద తలెత్తలేదు.

ధనుంజయ ఆమెకు కొద్దిదూరంలో నిలబడ్డాడు.

సుషమకు నోరు కడిగి వెనక్కి తిరిగింది. సుషమ తల్లి భుజాలమీద తల వాల్చి నీరసంగా పడుకుంది.

"ధనుంజయగారూ!" అంది ప్రియంవద.

ధనుంజయ మరో క్షణంలో అయితే ఉల్కిపడేవాడు. ఆమెతో సంభాషించాలని అతనికి అంతరాంతరాల్లో ఇంతింతై వటుడింతై పెరిగిపోయిన కోరిక!

ఇదే ఆమె మొదటిసారిగా మాట్లాడటం! అది దగ్గరగా! నేరుగా!

ధనుంజయ సంభ్రమంలో మునిగిపోయి ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

"సుషమకు రాత్రి మీరు వచ్చినా వుండవలసింది! తప్పు పనిచేశాను. సుషమకు మీరంటే వల్లమాలిన అభిమానం అని గుర్తించలేకపోయాను. వొళ్ళు కాలిపోతుంది. ఏం చేద్దాం?" అంది ప్రియంవద.

"ఇటు మీద పడుకోబెట్టండి!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద సుషమను హాలులో సోఫాలో పడుకోబెట్టింది.

ధనుంజయ వంగి పాపను స్పృశించాడు. వొళ్ళు కాలిపోతోంది. నాడి అదురు లెక్కపెట్టాడు. తర్వాత కనురెప్పలు వొత్తిగించి చూశాడు.

ఆమె అతనినే నిర్ఘాంతపోయి చూస్తోంది.

ధనుంజయ ఆమెకింతకీ మామూలుగా టిక్కెట్స్ అమ్ముకునే సంస్థ ప్రతినిధిలాగా లేడు. వైద్య విద్య సంపూర్ణంగా నేర్చుకున్న మొదటి తరగతి వృత్తి నిపుణుడిలాగా వున్నాడు.

ఎత్తయిన మనిషి, పొడవుపాటి చాతుర్యోపేతులా, వేళ్ళ కదలికలలో ఎంతోకాలంబట్టి శిక్షణ పొందినట్టున్న నేర్పూ, చూపులతో నైశిత్యమూ, నిర్ణయం తీసుకోవడంలో దృఢత్వమూ, వ్యవహరించే తీరులో పెద్దరికమూ ఆమెను చకితురాలిని చేశాయి.

పొట్ట నొక్కి చూశాడు ధనుంజయ. తల పంకించాడు.

అంతలోనే తేరుకున్నాడు. తనను రెండు కళ్ళు ఆసక్తితో పరిశీలిస్తున్నాయి. ఆసక్తికి అవకాశం ఇవ్వకూడదను.

"డాక్టర్ని తీసుకువస్తాను! ప్రమాదంలేదండి. మామూలుగా టెంపరేచర్ పెరిగింది. అంతే!" అన్నాడు ధనుంజయ. అని ఆమె అంగీకారం కోసం చూశాడు.

ఆమె అంతసేపూ ధనుంజయనే చూస్తూ పరధ్యానంలో వున్నదల్లా అతడి

సంభాషణకు ప్రెక్కి పడింది. పూర్తిగా అర్థంకాకపోయినా సరే తలూపింది.

ధనుంజయ బయటికి నడిచాక

డాక్టర్లు ఎవరూ అతడివెంటరావడానికి వొప్పుకోలేదు. పేషెంటును తమ దగ్గరకే తీసుకువస్తున్నారు.

"ప్రత్యేక పరిస్థితి డాక్టర్‌గారూ! రోగిని ఈ సమయంలో కదిపితే వాంతి కావచ్చు - అందుకే రిక్వెస్ట్ చేస్తున్నాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.

డాక్టర్లు శాంతిగానే వున్నారు. కాని అతడి వెంట రావడానికి యిష్టపడలేదు వాళ్ళకు తెలియదు. ధనుంజయకూడా డాక్టరేనని! కేవలం స్టెతస్కోప్‌తో రోగిని పరీక్షించే నైతిక బాధ్యతకోసం మాత్రమే అతడు వేచివున్నాడని వాళ్ళకు తెలియదు

వాళ్ళ నిర్లక్ష్యం చూశాక గానీ వైద్యవిద్యలోకి ఎలాంటి బాధ్యత వున్న వాళ్ళు ప్రవేశించాలో అతడికి తెలిసి రాలేదు.

కారును మెయిన్ రోడ్డు వదిలిపెట్టి ప్రక్కరోడ్డుకి తిప్పాడు.

ఒక ప్రక్కగా మురికివాడ మరో ప్రక్క ఎత్తయిన భవనాలూ వున్నాయి. భవనాల రోడ్డుప్రక్క చిన్న బోర్డు కనిపించింది.

డాక్టర్ వీణ.

పిల్లల స్పెషలిస్ట్.

చిన్నదైనా చాలాబాగుంది. డ్రాయింగ్ రూంనే సంప్రదింపుల గదిగా కేటాయించారు. ఇద్దరు ముగ్గురు రోగులు బల్లమీద కూర్చున్నారు.

ధనుంజయ కారుదిగి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

ఒక ముసలావిడను పరీక్షిస్తోంది లేడీ డాక్టర్. ఎవరోవచ్చినట్టు తోచి తల త్రిప్పి తిరిగి రోగిని పరీక్షించడంలో మునిగిపోయింది.

ముసలావిడకు మందులు రాసి వాటిని వాడేవిధానం కూడా చెప్పి ధనుంజయ వైపు చూసింది.

"రండి!" అంది లేడీడాక్టర్.

"నాలుగేళ్ళపాప. టెంపరేచరెక్కువుంది తీసుకు రాలేను. చూడటానికి రాగలరా ప్లీజ్." అన్నాడు ధనుంజయ.

డాక్టర్ వీణ ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. ఈ యువకుడెవరో - ఎంత సభ్యతగా ఎంత స్పష్టంగా మాట్లాడాడు! అతడి మాటను కాదనే వెసులుబాటు దొరకదు అంతటి ఆహ్లాదకరంగా మాట్లాడాడు.

"ఎంతదూరం?"

ధనుంజయ చిరునామా చెప్పాడు.

"గోపాలకృష్ణ...వాళ్ళ ఏ సెన్..." ఆగింది డా. వీణ.

"ప్రియంవదగారు. వాళ్ళపాప సుషమ సుషమకి సుస్తీగావుంది.

డా. వీణ లేచింది. మిగతా రోగులను వేచివుండమనిచెప్పి కారులో

చ్చింది.

డా. వీణను చూడగానే ప్రియంవద ప్రాణం లేచివచ్చింది.

"నువు ఎక్కడ పెట్టావమ్మా ప్రాక్టీస్?" అడిగింది ప్రియంవద.

ధనుంజయ డా. వీణను సరాసరి రోగివద్దకు తీసుకువెళ్ళాడు.

"మనం రేపే విశాఖ పట్నం వెళ్తున్నాం" అన్నాడు శివబ్రహ్మం.

పద్మిని అతడిని వికారంగా చూసింది.

నల్లటిపాంటూ, అడ్డచారల బనీనూ, నోట్లో సిగరెట్టూ, కాళ్ళకు శాండల్ షూట్లూ, చిన్న సైజు కోరమీసాలూ...

"అక్కడికెందుకు? బతకాలంటే మనం యిక్కడే బతకొచ్చుకదా!" అంది పద్మిని.

లేడీడాక్టర్ వద్దకు వెళ్ళి వచ్చాక ఆమెకు భర్తపట్ల భయం పోయింది. చీకటి గదిలో తరమనంత సేపే పిల్లి భయపడుతుంది. తరమడం మొదలు పెట్టాక ఎప్పుడో తిరగబడుతుంది.

పద్మిని విషయంలో ఆదే జరిగింది

"మీ నాన్నమీద ఆధారపడి ఎంత కాలం వుంటాం?"

భర్త వైపు నమ్మలేనట్టు చూసింది.

"బతకాలంటే యీ నగరంలోనే ఏదో ఒకమూల బతకవొచ్చుకదా! అంత దూరం వెళ్ళిపోవడం ఎందుకు?" అంది పద్మిని.

శివబ్రహ్మం కుటిలంగా నవ్వాడు.

"ఈ వూళ్ళో నీకు పొగరెక్కువయింది. కృష్ణ నీళ్ళుకదా! అక్కడయితే వుప్పుగాలి. యిరుకయిన అద్దె కొంపలూ, అన్నింటికంటె ముఖ్యం నీమనుషులకు దూరంగా వుండటం!

పద్మిని నవ్వలేదు

"వస్తావా? రావా పతివ్రతా?"

"నేను పతివ్రతనే ఎవరు కాదన్నారు?"

"కాకపోతే మాత్రం వూరుకుంటానా నీపాత ప్రియుడు అవును కానీ మీ వ్యవహారం అంతవరకూ వెళ్ళలేదనుకుంటాను పాపం! ఉరిపెట్టి చంపి వుంటావు!"

పద్మిని మాట్లాడలేదు. నీటికి నాచు తెగులు, మాటకు మాట తెగులు!

"రేపే బయల్దేరదాం! సర్దుకో. నేను అలావెళ్ళి ప్రయాణం ఖర్చులు సంపాదించుకు వస్తాను!" శివబ్రహ్మం ఆమె బుగ్గ చిదిమాడు.

పద్మిని వోర్చుకుంది. అతడి సరసం తాను 'శాడిజం' ఏం చేస్తుంది? కట్టుకున్నతర్వాత.

బయటకు శివబ్రహ్మం వెళ్ళిపోయిన తర్వాత పద్మిని కూడా రెండోవైపు బయల్దేరింది. అమ్మా నాన్నా గుడికి వెళ్ళారు ఇంట్లో వొంటరితనం భరించ లేక

పోతోంది

ం ం ం ం

మూడో నాటికి సుషమ మామూలు మనిషయింది. మూడురోజులూ వుదయం సాయంత్రాలలో డాక్టర్ వీణ వచ్చిపోతూండేది.

ఉదయం ఆఫీసు వెళ్ళేటప్పుడూ సాయంత్రం ఆఫీసునుండి వచ్చేటప్పుడూ ధనుంజయ ఆమెవద్దకు వెళ్ళి వెంటపెట్టుకుని వచ్చేవాడు.

సుషమకు వాంతులు క్రమంగా తగ్గాయి.

ధనుంజయ సుషమ దగ్గర కూర్చున్నాడు

"అంకుల్! నాన్నాలు యికలాలా!" అంది. సుషమ.

"వస్తారమ్మా! రేపుకానీ ఎల్లుండికానీ వస్తున్నట్లుగా టెలిగ్రాం యిచ్చారు!" అన్నాడు ధనుంజయ.

"మీరు ఏం చదువుకున్నారు?" వీణ చూపులు తిప్పి ధనుంజయను అడిగింది.

ధనుంజయ నవ్వి "ఏం అలాఅడిగారు?" అన్నాడు

"పాపకు ఎప్పుడేం మందులువాడాలో, ఎలాంటి పథ్యంచేయాలో మీకుపూర్తిగా తెలిసింది. పాపకు వచ్చినజబ్బుకు టెక్నికల్ నేమ్ చెప్పారు. కాబట్టి..."

"దానిదేముంది డాక్టర్‌గారూ! అనుభవం వున్నరోగి కొత్త వైద్యుడి కంటె మెరుగుకదా!"

"అనుభవమా?"

"కొంతకాలం ఆసుపత్రిలో పనిచేశాను."

"ఏం పని?"

"హౌస్ సర్జన్ పట్ల సహాయకుడిగా!"

"పనిలో పని! మీలాంటి చురుకైనా యువకులు మెడిసన్‌చదవాలి!"

"అవును డాక్టర్‌గారూ! చదివివుండాలి!"

డా.వీణ సిగ్గుగాచూచింది. అతనిచూపులు కొంటెగావున్నాయి. మాటతీరు చతురంగా వుంది. మెడిసన్ చదవి కొత్తగా ప్రాక్టీసుపెట్టిన ఒక ఆడపిల్ల యించుమించు అదేస్థితిలోవున్న అబ్బాయితో ఏం మాట్లాడుతుంది.

ఇద్దరూ మెడిసన్ కోర్స్‌లో రాటుతేలినవాళ్ళే!

"వీణా. ఓ ర్తిగా ఎముకలుపైపైకి తేలాగా వున్నావు. తిండి తినటం మానేస్తున్నావా!" కలగచేసుకుంది ప్రియంవద.

"స్వస్థగావుంటే ఏంచయినా ఆరోగ్యంగావున్నాను! చాలదూ?" అంది వీణ నవ్వుతూ

"స్పెషలైజేషన్ ఏం తీసుకున్నారు?" అడిగాడు ధనుంజయ

"నేను ఏ స్పెషలిస్ట్‌గా బోర్డుమీద్న రాసి వ్రేలాడదీశానూ! అది చూచే మీరు నా దగ్గరకు వచ్చారు!" అందివీణ.

ధనుంజయ ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు.

వీణ సన్నగా పొడవుగా వుంటుంది. చంతం రంగు వొంటిఛాయ. తలపైకి దువ్వుకుని చిన్నచొట్టు పెట్టుకుంది. అంతగా ఖరీదుకాని ఏదో రకం ఫుల్‌వాయిల్ చీర కట్టి తెల్లటి బ్లవుజ్ ధరించింది. చెవులకు చిన్నస్టాడ్స్ మెరుస్తున్నాయి.

ఆమెనుచూస్తే ఖరీదయిన వైద్యవిద్య నేర్చుకున్నదానిలాగ్లె వుండదు. నిరాడంబరమైన వైద్య కార్యకర్తలాగా వుంటుంది. మిలమిలాడే నల్లటికళ్ళు దర్పాప్తు చేస్తున్నట్టుగా చూస్తాయి.

వీణ సిగ్గు పడింది.

"అన్నయ్య ఎప్పుడొస్తారు?" అంది, ఓ పిక్ మార్చడానికో, తన బిడియం కప్పి పుచ్చుకోడానికో.

ప్రియంవద మొహంలో వినోదం ఆవరించింది. అయినా గంభీరంగా వుండడానికే ప్రయత్నిస్తూ "వచ్చేస్తారు, వీణా! ఎప్పుడూ యిలా ఆలస్యం కాదేమ" అంది.

వీణతలూపి, "సాయంకాలం ఎటయినా వెళ్దాం. బోర్‌కొడుతోంది!" అంది.

ప్రియంవద సంశయంగా చూస్తోంది.

"ఏం వదినా, రాన్నా!" అంది వీణ తిరిగి.

"వద్దమ్మా! మీ అన్నయ్య ఏ వేళకయినా వస్తే..."

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

ప్రియంవదలాంటి యిల్లాలిని పొందగలిగిన గోపాలకృష్ణ ధన్యుడు ... సుఖమైనా భర్తతోనే ఆమెకు!

వీణ మరికొంతసేపు మాట్లాడి వెళ్ళిపోతూ పోతూ, ధనుంజయను చూసింది.

"సాయంకాలం రావడం మర్చిపోకండి. సుషమకి తగ్గిపోయిందని కాస్త వాక్ వేసుకుందాం!" అంది వీణ.

ధనుంజయ నవ్వుతూ, "మొదటి ఛాన్స్ ప్రియంవదగారికి యిచ్చారా డాక్టర్ గారూ! ఆమెగారు కాదంటే... నన్ను హాస్కికి పిలిచారు. అంతేనా!" అన్నాడు.

డా వీణ కులుకుగా చూసి, అలా ఎందుకనుకోవాలి? వదిన ఎటూ రాదుకాబట్టి సంగతితెలిసే ఆవిడను పిలిచాననీ అసలు పిలుపు మీకోసమేననీ ఎందుకనుకోకూడదూ?" అంది.

ధనుంజయ ఆమె నిష్కర్షస్వభావానికి తెల్లబోయాడు. ఈ డాక్టర్ పిల్ల తన పట్ల ఆకర్షితురాలు కావడం లేదుకదా?

ప్రియంవద మెల్లగా అక్కడినుంచి లేచి సుషమ పడక వద్దకు వెళ్లింది. సుషమ యింకా నిద్రపోతోంది. నుదురుమీద చెయ్యి వేసింది ప్రియంవద.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

తనకుతాను సంజాయిషీ యిచ్చుకోవడానికే! తన అంతరంగానికి తెలుసు అసలు విషయమేమిటో?

ధనుంజయ వస్తానని మాట యిచ్చాడేగానీ దాదాపు వెళ్ళిపోలేదు ఆమెను వీధి చివర వరకూ దిగబెట్టాక వెనక్కి తిరిగి నడుచుకుంటూ వచ్చాడు

ఎవరో వ్యక్తి అతడికి అడ్డంగా వచ్చాడు

ధనుంజయ అతనిని తేరిపార చూశాడు అతడిని ఎక్కడో చూసినట్టుగా ఆలోచనలో పడ్డాడు

"నేను గుర్తురావడం లేదా మీకు" అన్నాడతడు

"అవును చెప్పండి" అన్నాడు ధనుంజయ ఆశ్చర్యంగా

"మీరు నా పెళ్ళికి కూడా వచ్చారు!"

"పెళ్ళికా ఎన్నిరోజుల క్రితం"

"రోజులా! అఫ్‌కోర్స్! మీరు నన్ను మరచిపోలేదనుకుంటా!"

"మీరు మీరు శివబ్రహ్మాం కదూ!"

"హారా! ఎంతచటుక్కున వూహించేశారో!"

ధనుంజయకి అతడి వచనం ఏరకంగా అర్థం చేసుకోవాలో తెలియలేదు తనూ నవ్వి వూరుకున్నాడు అతడి మస్తిష్కంలో ఆలోచనలు పరిపరి విధాలా పోతున్నాయి

శివబ్రహ్మాం యిక్కడికి ఎందుకు వచ్చాడు? ఎలా వచ్చాడు తనని కలుసుకోవడం కేవలం కాకతాళీయమా! అతడిధోరణి చూస్తే అలాలేదు కేవలం తనకోసమే వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నాడు!

"రండి ఎక్కడ వుండేది మీరు" తిరిగి శివబ్రహ్మమే అన్నాడు

ధనుంజయ నుదురు చిట్లించాడు

"మీరెక్కడ వుంటున్నారు" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు

శివబ్రహ్మాం పకపక నవ్వి "భలేవారే నన్ను మీ యింటికి తీసుకువెళ్ళనను కుంటున్నారా ఎన్నాళ్ళు మా విసెనమీకు తెలుసునటకదా' అన్నాడు ఏకవచనంతో

శివబ్రహ్మాం నేరుగా ఆ ప్రస్తావనలోకి వస్తాడనుకోలేదు ధనుంజయ తెలిసివుండే అతడు ప్రశ్నిస్తున్నాడు అలాంటివాడికి తెలిసితెలిసి అబద్ధం చెప్పడం ఎంత కష్టమో నిజం చెప్పడం కూడా అంతే కష్టం చెప్పకుండా వూరుకోవడానికి వీలులేదు కూడా!

శివబ్రహ్మాం చూపులు అతడి మొహాన్ని గుచ్చిగుచ్చి చూస్తున్నాయి మనసులో చెలరేగే భావాలను అణచుకోవడానికికూడా అవకాశం లేదు

"తెలుసు" అన్నాడు క్లుప్తంగా

తెలుసా అంతేనా?"

"అంతే!"

"భలేవాడివయ్యా! ఇప్పుడు వెళ్ళిన అమ్మాయెవ్వరూ?"

"ఏం! ఎందుకూ?"

"అబ్బే! కేవలం కుతూహలం! అంతేసుమా! కాని ధనుంజయ్! నీకు మంచి అందగత్తెలు పరిచయం అవుతారయ్యా! ఆపిల్ల డాక్టర్ కూడానా?

ధనుంజయుడు అతడి సంబోధనతో పడుపులో వగులుకుపోతోంది. ఎక్కడెక్కడో ప్రశాంతంగా బతకాలని తాను యీమారుమూల వుద్యోగం వెతుక్కుంటూ వచ్చేశాడు. ఇక్కడికి వీడు దాపరించేట్టేవున్నాడు ఇతడికొకటే మందు చెప్పకుండా చేయకుండా వెళ్ళిపోవడమే!

ఆపనే చేశాడు ధనుంజయ నేరుగా యింట్లోకి వెళ్ళకుండా వీధి మలుపుతిరిగి ఎటో మాయమయ్యాడు. శివబ్రహ్మం వూహించ లేదు

ధనుంజయ యింత నిర్మొహమాటంగానూ, నిష్కర్షగానూ ప్రవర్తించగలడను కోలేదు. నిర్ఘాంతపోయి క్షణాలలో ధనుంజయను అనుసరించి వెళ్ళడంకూడా మరచిపోయాడు.

○ ○ ○ ○ ○

వీణ ఆలోచిస్తోంది. ట్రిమ్మర్ వేసి టేబుల్ లైట్ ఆర్పి బెడ్ మీద వాలిపోయింది.

కింద గదిలోంచి అమ్మా నాన్నా మసలుతోన్నట్టుగా చప్పుళ్ళు వస్తోన్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ ఏవో మాట్లాడు కుంటున్నారు మాటలు కూడా లీలగా వినిపిస్తోన్నాయి.

అమ్మా నాన్నా ఏం మాట్లాడు కుంటున్నారో తనకి తెలుసు. తన పెళ్ళి గురించే యిద్దరూ చర్చించుకుంటున్నారు.

కామేష్!

కామేష్ తన క్లాస్‌మేట్ గవర్నమెంట్ డాక్టర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు తనంటే యిష్టపడుతూ తల్లిదండ్రులతో సంప్రదింపులు మొదలు పెట్టాడు.

నాన్నగారు తన యిష్టం అడిగారు.

"అతడు డాక్టర్. నువ్వూ డాక్టర్‌వి! మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటే వృత్తిలో చేదోడు వాదోడుగా వుండవచ్చు కదా" అన్నారు నాన్నగారు

ఆలోచించి చెబుతానంది తాను.

"దీంట్లో ఆలోచించు కోవడానికేముంది! కామేష్ కేం తక్కువా? చదువుంది. సంస్కారం వుంది. అంతో యింతో ఆస్తిపాస్తు లున్నాయి! అంది తల్లి.

"అది కాదమ్మా! యిద్దరమూ డాక్టర్లమే... అయితే–?" అంది తాను.

"–వూఁ! అయితే"

"వృత్తిలో వైరుధ్యం వుంటే అదో తమాషాగా వుంటుందేమో! ఇద్దరు డాక్టర్లు ఒకే యింట్లో వుంటే..."

"వుంటే?..."

"మాట్లాడుకునే విషయాలేముంటాయి ఒకరితో ఒకరం చెప్పుకుని వుప శాంతి పొందే అంశాలేముంటాయి రోగులతోలా యిద్దరమూ విసుగెత్తిపోయి చిర్రు

...య లాను సంటాం! అంతేనా?"

కూతురి వైపు రెప్పవాల్చ కుండా చూసింది తల్లి. కూతురు ఎంత ఎదిగి పోయింది. ఆరితేరిన యిల్లాలులాగా మాట్లాడుతోంది. రేపటి దాంపత్య జీవితం గురించి స్పష్టమైన ఆలోచనా అవగాహనా పెంచుకుని మాట్లాడుతోంది.

అందుకే తల్లి ఆమెను యిక రెట్టించ లేదు

వీణ తనలో తాను నవ్వుకొంది.

విద్య! యవ్వనం! వివాహం! వృత్తి! సంసారం! పిల్లలు! పెంపకం! తిరిగి విద్య! యవ్వనం...పునరావృతం!

వివాహం తన ఇష్ట ప్రకారంగా జరుగుతోంది. అది సంతోషించవలసిన పరిణామం!

ఆయనకేం పనో?

ప్రియంవదను అడిగితేనో!

మాటలలో గడుసుతనం! ఆడపిల్లలతో అరమరికలులేని కలుపుగోలుతనం! పిల్లలపట్ల మమకారం! సామాజిక సంబంధాలలో ఆసక్తి!

మధ్యాహ్నం తనను దిగబెడుతున్నపుడు నిష్కల్మషమైన ఆత్మీయత! పేరు కూడా బాగుంది.

ఎక్కడో గంటలు మోగుతున్నాయి.

పువ్వుల వరుసల్లోంచి మెత్తటిపాన్పుమీద అతడు నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు.

వీణ తలతిప్పి తలగడ దిండులో మొహం దాచుకుంది

ఆమెతల నిమిరినట్టయింది. ఓరగంట చూచింది.

తల్లి!

"రేపు పెళ్ళి కొడుకు చూసుకొను వస్తున్నాడమ్మా! త్వరగా క్లినిక్‌నుండి వచ్చెయ్!" అంది తల్లి.

వీణకు చెవులు దిబ్బెళ్ళ పడ్డాయి.

పువ్వుల వరసలు గాలిదుమ్ముకు చెదిరిపోతున్నాయి.

మెత్తటి పాన్పులో అతడు కూరుకుపోతున్నాడు.

వీణ భావోద్రేకం అణచుకుని మందహాసం చేసింది.

ఏ వొడిదుడుకులయినా తాను తట్టుకోగలదు. ఎలాంటి పరిస్థితులయినా తాను కాచుకోగలదు! తనకు అమ్మా నాన్నా సహకరిస్తారు.

వీణ తల్లిచెయ్యి పట్టుకుంది. ఆత్మీయతా వాత్సల్యాల హామీ ఆ స్పర్శలో దొరికింది.

"పిచ్చిపిల్ల!" నవ్వింది తల్లి.

o o o o

రాయగఢ వదలి వెళుతోంది బస్సు. కండక్టర్ ప్రయాణీకులను లెక్క పెట్టుకుని టిక్కెట్లు సరిచూసుకుంటున్నాడు.

ఎటుచూచినా బంజరు భూములూ, బండరాళ్ళూ, ఎత్తుపల్లాల బాటలూ, వాటి మధ్యలో పెరిగే పిచ్చి మొక్కలూ, ముళ్ళపొదలూ...

గోపాలకృష్ణ దూరంగా చూస్తున్నాడు. కొండలు మట్టితిన్నపాముల్లాగా అడ్డంగా పడివున్నాయి. బస్సు క్రమంగా కొండలకు దగ్గరవుతోంది.

"ఘాట్ మొదలవుతోంది!" అన్నారెవరో.

రోడ్డువారగా ఒంటిఇటుక తెల్లటిగోడ ప్రారంభమయింది.

బస్సు గంభీరంగా ఒకసారి వుక్కిలించినట్టు శబ్దంచేసి తిరిగి ఒకే గేర్‌లో ఒడుపుగా ఘాట్‌రోడ్లో ఎక్కుతోంది. రోడ్డుకు ప్రక్కగా పల్లంలో యూకలిప్టస్ మొక్కలూ యితర అడవి మొక్కలూ వెనక్కి జరిగి పోతున్నాయి.

గోపాలకృష్ణ మెలిక తిరుగుతూ వెనక్కి గడిచిపోతున్న రోడ్డును చూస్తూ నిట్టూర్చాడు.

ప్రియంవద ఇప్పుడు ఏం చేస్తూంటుందో? ఒంటరితనంతో తనను తిట్టుకుంటుందా? కాస్త ఎక్కువ రోజులయివుంటే ఆమెనూ పాపనూ వాళ్ళ పుట్టింటివద్ద దిగబెట్టివుండేవాడే! పైగా సుమనకు పరీక్షలు. మానేసినా ప్రమాదంలేదుకానీ ఇప్పటినుంచీ పరీక్షల సమయంలో తప్పించుకోవడం నేర్పకూడదు.

మబ్బుల మధ్య ఆకాశంలో వుండి అక్కడ వెలుగుతున్న బంగారపు ముద్దలాగా సూర్యుడు [illegible] నీలి ఆకాశం నిర్మలంగావుండి మెరుపును మరెంత పెంచింది.

"నాన్నగారూ ఏం తెచ్చారు!" అంటుంది ఇంటికి వెళ్ళగానే.

గోపాలకృష్ణ నవ్వుకున్నాడు.

ప్రేమ! ప్రేమ ఒకసారి వెలిగించాక జీవితం అంతటా అది వెలిగిస్తూనే వుంటుంది అన్న రచయిత కాదా ప్రేమ్‌చంద్.

చల్లటిగాలి కిటికీలోంచి దూసుకువస్తోంది.

వర్షాభావం వున్నప్పటికీ అడవులు దట్టంగా పెరుగుతోన్నాయి. వాటి మధ్య నుంచి బస్సు ఒడుపుగా చొచ్చుకుంటూ ఎత్తు ఎక్కుతోంది! రోడ్డు అంతమైనట్టే కనిపించి అంతలోనే అకస్మాత్తుగా మలుపు తిరిగి పల్లంలోకి తిరిగి మెరకలోకో ప్రయాణిస్తోంది.

బస్సు కరకర చప్పుడు చేసి చిన్న కుదుపుతో ఆగి అంతలోనే ముందుకు దూకింది. పల్లంలోకి పరుగెత్తుతోంది. అదుపు తప్పిన గుర్రంలాగా కొండచిలువ లాంటి రోడ్డుమీదకు [illegible]తోంది.

డ్రయివరు చెమటలు కక్కుతున్నాడు. చల్లటిగాలి అతడిమీద అంతగా ప్రభావం కనిపించడంలేదు. గేర్ మార్చాలని ప్రయత్నిస్తోనే నిస్పృహగా తలతిప్పాడు. ప్రయాణీకులలో వొకరిద్దరు అతడి యిబ్బందిని కనిపెట్టారు.

"ఏమయింది డ్రయివర్?" అడిగారు వాళ్ళు.

బస్సు గెంతుతోంది. చిందులు తొక్కుతోంది. ఒకే స్థాయిలో తిన్నగా పరుగెత్తుతోంది. రోడ్డు ప్రక్కగానున్న ఒంటిఝుకుక తెల్లటిగోడా, ఎర్రటిరంగుపూసిన స్తంభమూ బస్సును వేగంగా సమీపిస్తోన్నాయి.

ప్రయాణీకులు గందరగోళంగా లేచారు. హఠాత్తుగా అటూ ఇటూ పరుగెత్తబోయారు. స్త్రీ ప్రయాణీకులు ఆందోళనగా కేకలు పెట్టారు. పిల్లలు ఏడుపులు మొదలు పెట్టారు. కండక్టర్ వాళ్ళను అదుపులో వుంచాలని ప్రయత్నించాడు. హెయిర్‌పిన్ బెండ్‌లోకి తిప్పబోయాడు డ్రయివర్.

ఆ యిద్దరి వుద్యోగస్తుల ప్రయత్నాలూ ఫలించలేదు.

బస్సు చక్రాలు దూకుడుగా పిట్టగోడను ఢీకొట్టాయి. గోడ విరిగి అగాధంలోకి వొరిగింది. వొరుగుతోన్న గోడమీద నుండి బస్సుగెంతింది. బస్సు చెట్లలోకి లోతుగావున్న అగాధంలోకి దూకింది.

కొంతమంది ప్రయాణీకులు తలుపు తెరచుకుని దూకారు. దూకినవాళ్ళుదూకినట్టే దొర్లిపోయి రోడ్డుమీద కొందరూ, ఇంకా విరగకుండా వున్న పిట్టగోడమీద కొందరూ అగాధంలో పిచ్చిగా పెరిగిన చెట్లమీదా, పుట్లమీదా దబ్బున పడ్డారు.

వాళ్ళను పట్టించుకోనకుండా బస్సు ఇంకా దొర్లిపోతోంది.

బస్సులో ప్రయాణీకులు ఆసీటుకూ ఈ సీటుకూ ఆ కిటికీకీ, ఈ కిటికీకీ ఆ ర్యాక్‌కీ ఈ ఈడ్‌కీ కొట్టుకొంటున్నారు. బస్సు మొగ్గవేసి అంతలో ఆగకుండా యింకా మొగ్గమీద మొగ్గ వేస్తోంది.

o o o o

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు డాక్టర్‌గారూ?"

ఆమె తలెత్తి అతడి మొహంలోకి చూసింది. సముద్రం గాలికి అతడి ముంగురులు ఎగిరి విశాలమైన నుదుటిమీద నల్లటి గీతలు సృష్టిస్తోన్నాయి అతడి కనురెప్పలమీద అవి కొసలతో అల్లల్లాడుతూ సంబంధం కలుపుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

ఆమె కెరటాలమీదనుంచి చూపు మార్చినపుడు ఆ కళ్లలో విరిగిన నీలి రంగు కిరణాలు ధనుంజయ పరిశీలనలోంచి తప్పించుకుపోలేదు.

"ఏమీలేదు. మిమ్మల్ని ఒకమాట అడగాలి!" అంది డా. వీణ.

ధనుంజయ ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ డాక్టర్ పిల్ల యిలాంటి ఏకాంతంలో ఒక యువకుడిని ఏ మాట అడుగుతుందో తెలియనిదికాదు వూహకు అందనిది కూడాకాదు ఈ పిల్లకు ఎంత ధైర్యం?" ఎంత నిష్కర్ష స్వభావం!

ప్రపంచంపది గుంభనగావుండే స్వభావం అయితే ఈ పిల్ల డాక్టర్‌ది బోళా మనస్తత్వం' అంతమాత్రాన అందరిలోనూ చనువుగావుండదు. మనసుకు నచ్చితే ప్రాణం వొలిచి పెడుతుంది.

"మీరేం అడుగుతారో నాకు తెలుసు" అన్నాడు ధనుంజయ.

"ఏం అడుగుతాను?"

"మీమీద నా అభిప్రాయం!"

ఆమె బుగ్గల్లో కెంపులు పూసి, "ఎవుకు!" అంది.

"ఏం చెప్పను?"

"తెలియదా?"

"ఊహూఁ!"

ఆమె చిలిపిగా చూచి, "నేనే మిమ్ముగుతానో చెప్పగలిగినప్పుడు అడిగిన విషయానికి సమాధానం తెలియదంటే ఎవరు నమ్ముతారు?" అంది.

ధనుంజయ అకస్మాత్తుగా గంభీరంగా మారిపోయాడు.

"మిస్ వీణా! నేను ఇదివరకే ఒకరిని ప్రేమించాను."

"కావచ్చు. ఆమె ఇంకా మీ జీవితంలో ప్రవేశించలేదుకదా!"

"ఇక ప్రవేశించదు!"

"ఏం? నా వల్ల కాదుకదా!"

"కాదు వీణా! ఆమెకు పెళ్ళయిపోయింది!"

ఆమె కిలకిల నవ్వి "అయితే మీరు దేవదాసులాగా కాలేదేం?" అంది.

ధనుంజయకూడా నవ్వి, "ఆమె వద్దంది!" అన్నాడు.

"అయితే యింకా ఏమిటి అభ్యంతరం?"

"దేనికి?"

"నాలాంటి అందమైన పిల్లడాక్టరును ప్రేమించడానికి!"

మిలమిలలాడే పాలసపోటాలాంటి ఆమెబుగ్గలను ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించింది ధనుంజయకు. బుగ్గలలో తేనెరంగు మెరుపువుంది.

"మీరు అందమైన వాళ్ళా?"

"ఊఁ ఆడది మెచ్చిందే అందం! వినలేదా!"

"మా వదిన—ప్రియంవద!"

ప్రియంవద పేరు వినిపించేటప్పటికి అతడి మొహంలో మార్పు కనిపించింది అంతలోనే ఆ మార్పును హావభావాలతో కప్పిపుచ్చుకుంటూ, "అలాగా!" అన్నాడు.

డాక్టర్ వీణ అతడి మొహంలోకి చూచి, "మా వదిన పేరు వినిపించేటప్పటికి మీ మొహంలో ఏదో కాంతి! ఏదో ఆనందం! ఏమిటిది?" అంది.

ధనుంజయ మాటాడలేదు.

"మీ అభిప్రాయం చెప్పనేలేదు!" అంది విషయం మార్చి.

ఆమె ముందు యిసుకలో వ్రేలితో గీతగీచాడు ధనుంజయ.

"కొంత సమయం కావాలా?" ఆమె తిరిగి అంది.

"నాతో ఏం చూశావ్?"

"భర్తను!"

ధనుంజయ విచలితుడయ్యాడు. ఈ కన్నెపిల్ల శ్రావణమాసం వెన్నెల్లో పట్టు పరికిణీ పట్టు జాకెట్టుతో దాగుడుమూతలాడుకునే అమాయకురాలు కాదు. సంసారానికి సిద్ధమైపోయిన జాణ!

ఆమె చేతిని అందుకున్నాడు ధనుంజయ. మెత్తగా ఝల్లుమంది శరీరం. ఆమె స్పర్శ ధనుంజయ నరాల్లో వుత్తేజం రేపుతోన్నాయి. ఆహ్లాదకరమైన భావం ఒకటి ధనుంజయ వెన్నులోంచి రేగి మస్తిష్కంచేరుకుంది. వుత్తేజంలో ఒక హామీవుంది. జీవితకాలం నీ వెంట నడుస్తానని! మనిద్దరం కలసి ప్రణయావేశాలను సరిసమానంగా పంచుకుందామని!

○ ○ ○ ○

ప్రియంవద మొహం తెల్లగా పాలిపోయివుంది. శక్తులన్నీ వుడిగిపోయినట్టూ ఒంట్లోంచి రక్తం ఎవరో తోడేసినట్టూ, కంఠరాల్లో భయభ్రాంతులు చొప్పించినట్టూ ఆమెలో కళాకాంతులు లేవు.

గొంతులోంచి హీనస్వరంతో మూలుగువస్తోంది.

ప్రియంవద చేతిలోంచి టెలిగ్రాం జారిపడింది. సుషమ తల్లివైపు దిగాలుగా చూస్తోంది. తల్లి చేతిలోంచి జారిపడిన కాగితం ఏమిటో, కాగితంలో విషయమేమిటో ఆ పసిమనసుకు తెలియలేదు.

"అమ్మా!" అంది దిగులుగా.

ప్రియంవదలో దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. అంతసేపూ ప్రియంవద తన చుట్టూతాను నిర్మించుకున్న వేదనా స్రవంతికి సుషమ కట్ట తెంచింది. తను భర్త మీద మమతా వాత్సల్యాలు పెంచుకున్నట్టే తనమీద కూడా అవే పెంచుకున్న మరో చిన్నప్రాణి కూడా వుందని ప్రియంవదకు గుర్తొచ్చింది.

పసిదాన్ని పట్టుకుని బావురుమని ఏడుస్తోంది ప్రియంవద.

కారు రోడ్డుమీద ఆగడం కారులోంచి యిద్దరు దిగి యింట్లోకి రావడమూ కూడా ప్రియంవదకు తెలియదు.

"వదినా!" వీణ ఒక్క వుదుటున ప్రియంవదను సమీపించింది. తల్లినీ తల్లి కౌగిట్లో వున్న సుషమనూ చేతులతో చుట్టేసింది.

ప్రియంవద వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుంది.

ధనుంజయ మెల్లగా ఆమెకు ఇవతల ఎగురుతోన్న కాగితం అందుకున్నాడు టెలిగ్రాం!

గోపాలకృష్ణ అడ్మిటెడ్ జనరల్ హాస్పిటల్ రిసీవ్ హిం.—సూపరింటెండెంట్

ధనుంజయకు చేతులు వణికాయి.

ఏమిటిది? ఏం జరిగింది? ప్రియంవద భర్తకు ఏమయింది? అతడికేమైనా అయితే ప్రియంవద తట్టుకోగలుగుతుందా? ఈ పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కోవడం?

ప్రియంవద వైపు తలతిప్పాడు. ప్రియంవద తలెత్తడంలేదు. కేవలం ఏడు

ఏడవం మాత్రమే తన కర్తవ్యంగా ఆమె ఏడుస్తోంది.

"వదినా! ఏం జరిగింది?" అడిగింది వీణ.

ధనుంజయ మనసంతా బరువెక్కిపోతోంది. ప్రియంవదను సమీపించాడు.

"బాధపడకండి! ఏం జరిగిందో మనకిపూర్తిగా తెలియదుకదా! నేను రాయగఢవెళ్ళివస్తాను!" అన్నాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద మాట్లాడలేదు. వెక్కివెక్కి ఏడవడంవలన పోయిన వూపిరి కోసం రొప్పుతోంది. మెల్లగా తలెత్తిమాత్రం చూచింది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రటి అగ్నికణాల్లాగా వున్నాయి. తెల్లగా పాలిపోయివున్న మొహంలో ఆమె కళ్ళు భయంకరంగా వున్నాయి.

చెక్కిళ్ళు కన్నీటితో తడిసి మలినమైపోయాయి.

ఆమెనుండి సుషమను విడదీసి పట్టుకుంది వీణ.

ప్రియంవద పెదిమలల్లాడాయి. ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది తరువాత హీనస్వరంతో అంది.

"నేనుకూడా మీ వెంట వస్తాను!"

డా. వీణ అందుకుంది. "అవునండి! వదినను కూడా మీవెంట తీసుకు వెళ్ళండి! వదిన ఇక్కడవుండి తట్టుకోలేదు. అన్నయ్యకు అక్కడ పరిచర్యలు చేయడానికి వుంటుంది! సుషమను నాదగ్గర వుంచుకుంటాను!"

"నీ దగ్గలుండను...నాన్నాల దగ్గరికి ఎల్లిపోతాను!" అంది సుషమ.

సుషమను సమాధాన పరచి ప్రియంవద ప్రయాణమయింది. ఈలోపులో ధనుంజయ బయటికి వెళ్ళి భీష్మనారాయణ్‌కి విషయంచెప్పి వచ్చాడు.

రాయగఢ బస్సు బయలుదేరడానికి అయిదుగంటల వ్యవధివుంది.

ఇద్దరూ టాక్సీలో వెళ్ళారు.

ఉదయం పదిగంటలకుగానీ ఆసుపత్రికి చేరుకోలేక పోయారు.

ధనుంజయ ఆసుపత్రి సిబ్బందితో సంప్రదించాడు.

ఆసుపత్రి కలియ తిరిగినా ఫలితం కనిపించలేదు.

ప్రియంవద యికతిరగలేక బయటబల్లమీద నిస్త్రాణగా కూర్చుండిపోయింది.

అరగంట తర్వాత ధనుంజయ మొహం వ్రేలాడేసుకు వచ్చాడు.

"మనం ప్రమాదం జరిగిన చోటకు వెళ్దాం!" అంది ప్రియంవద.

ఇద్దరూ టాక్సీవైపు కదిలారు. చెట్టు ప్రక్కకు ఒక భయంకరాకారం తప్ప కోవడం యిద్దరికీ తెలియదు.

టాక్సీ ఘాట్ రోడ్లో ఆగింది.

పిట్టగోడ పగిలిపోయివుండటమూ, చెట్లు విరిగిపోయి, పొదలు నలిగిపోయి వుండటమూ, అక్కడక్కడా చింతపిక్కరంగులో మరకలయివుండటమూ జరిగిపోయినదుశ్చర్యం తాలూకూ చిత్రానికి సాక్షీభూతంగా మిగిలిపోయివున్నాయి.

బస్సు యింకా లోయలోనే వుంది.

ప్రియంవద అరచేతులతో మొహం కప్పుకుని ఏడుస్తోంది. అకస్మాత్తుగ ఏడుపు ఆపి పిచ్చిగాచూసింది.

పిట్టగోడమీద నిలబడి అకస్మాత్తుగా అటుప్రక్కకు గెంతింది ఆమె. క్షణంలో వెయ్యోవంతు వూరుకుంటే ప్రియంవద కోరుకున్న ప్రమాదమే జరిగిపోయేది.

హిస్టీరికల్‌గా ఆమె మొహంలో చెలరేగే భావాలను అంతకుముందు నుండి ధనుం జయ కనిపెడుతూవుండబట్టి ఆమె అటుదొర్లిపోకుండా ఆగింది.

ప్రియంవద అతడిచేతులలో ఇరుక్కుపోయిన తన చేతిని గింజుకుంటూ పిచ్చిగా అరుస్తోంది.

"వదలండి! నన్ను చచ్చిపోనివ్వండి! బతకను! వారులేకుండా యింకా బతు కేమిటి? మీకు పుణ్యం వుంటుంది వదలండి!"

ధనుంజయ వదలలేదు. ఆమె పిచ్చి కోపాన్ని లెక్కచేయకుండా బలవంతం గా రెండోచేతిని ఆమెభుజంచుట్టూవేసి పిట్టగోడకు దూరంగా లాక్కుంటూపోయాడు.

"కంగారు పడకండి ప్రియంవదగారూ! గోపాలకృష్ణగారికి ఏం జరిగిందో మనకి తెలియదుకదా! గోపాలకృష్ణగారు ఈ బస్సులోనే వున్నారు. కాబట్టే లగేజీలు తారుమారయ్యాయి. గోపాలకృష్ణగారు బస్సులోంచి దూకేసివుంటారు..." అంటు న్నాడు ధనుంజయ.

"లోయలో ఇంకావున్న బస్సులో వున్నారేమో!" అన్నదామె.

"ఎవరూ వుండివుండరు. బస్సునుచుట్టూ పగలగొట్టారు. అంటే బస్సులోంచి ప్రయాణీకులనూ వాళ్ళ సామానులనూ పైకి చేరవేశారన్నమాట. ఆ పరిస్థితిలోనే గోపాలకృష్ణగారి లగేజి..."

ఆమె తల అడ్డం తిప్పింది.

ధనుంజయ టాక్సీ డ్రయివర్‌కి సైగచేశాడు.

టాక్సీ వాళ్ళ ప్రక్క ఆగింది.

ప్రియంవద క్రిందకు జారిపోబోయింది. ధనుంజయ ఆమెను పొదివిపట్టు కుని డ్రయివర్ సహాయంతో వెనకసీట్లో పడుకోబెట్టాడు.

వూపిరి పీల్చుతోందా లేదా అస్పష్టంగా వున్నది ప్రియంవద.

○ ○ ○ ○

పోలీస్ జీపు రోడ్డుమీద మలుపు తిరగబోయింది. చిన్న రోడ్డు కావడంతో అది సాధ్యపడలేదు. పోలీస్ సిబ్బందీ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టరూ ఇతర సాంకేతిక నిపు ణులూ జీపు దిగి సందులోకి నడిచారు.

సందులో జనం గుమిగూడి వున్నారు. పోలీసులను చూడటంతో వాళ్ళకు దారిచ్చారు. సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ యింట్లోకి దారితీశాడు. అతడి వెనకనే ఆ యువకుడు వెంబడించాడు

యువకళ గర్వం మాసివుంది. బట్టలు నలిగిపోయివున్నాయి. ఏర్చి పేర్చి కాటోలు అతకికళ్ళు ఎర్రబడివున్నాయి. దైన్యానికి మరోరూపంలాగా వున్నాడతడు. అతడి వెనుక పోలీసు సిబ్బంది ఇంట్లో ప్రవేశించింది

ఆమె దూలానికి వ్రేలాడుకొంది. పాతకాలం ఇంట్లో పైకప్పుకి అడ్డంగా కట్టినదూలం అది. ఆమె పొందిన కొత్త వాయిలుచీర వుంది. చీరకు రెండుప్రక్కలా చేతులు తోటకూర కాడల్లాగా వ్రేలాడుతోన్నాయి. పాదాలు నేలకు నాలుగడుగుల ఎత్తున తోటపచ్చెమ్మ ముందుకు వాలివుండి కనిపిస్తోన్నాయి.

కన్నీటితో, కాటుకతో, కుంకుమతో ఆమె మొహం, బుగ్గలూ మలినమైపోయి వున్నాయి. మొహంలో చిరకాలం అనుభవించిన వేదనకు చిహ్నంగా ఎండిపోయిన చెక్కిళ్ళూ, తెరచుకుని నిర్జీవంగా కనిపిస్తోన్న కళ్ళూ... హాట్ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు సబ్ఇన్స్పెక్టర్.

ఎన్నో శవాలు చూశాడు సబ్ఇన్స్పెక్టర్. అయినా పద్మిని శవాన్ని చూడగానే అతడికి వొళ్ళు జలదరించింది. ఇరవైకి ఇరవై అయిదుకీ మధ్య వయసున్న పడుచు పిల్లను ఎవరు పొట్టన పెట్టుకున్నారు? పాతికేళ్ళ వయసుకే ఈవిడ నూరేళ్ళ అనుభవం పొందిందా?

ఎస్.ఐ. గుప్పెళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

"నా భాగ్యసార్! నేను బయటికి వెళ్ళేసరికి బాగానే నవ్వుతూ వీడ్కోలు ఇచ్చిన నా భార్య తిరిగి వచ్చేసరికి ఇలా అవుతుందనుకోలేదండిసార్!" శివబ్రహ్మం రొప్పుతున్నాడు.

ఎస్.ఐ. అతడిని విచిత్రంగాచూసి, "కంగారు పడకండి! హత్య ఎలా జరిగిందో లేదా ఆత్మహత్యో ఒకవైపు నిర్ధారణ చేసుకోవాలి. హత్యకు లేదా ఆత్మహత్యకు దారితీసిన పరిస్థితులూ, కారకులయిన వ్యక్తులూ మేము దర్యాప్తుచేస్తా" అని తన సిబ్బందివైపు తిరిగి కనుసైగ చేశాడు

ఫొటోగ్రాఫర్ శవాన్ని వివిధకోణాల్లో ఫొటోలు తీయసాగాడు. వేలిముద్ర నిపుణుడు వేలిముద్రలుంటాయని తోచిన చోటనల్లా పౌడర్ స్ప్రే చేయసాగాడు.

శవ పంచాయతీ ముగిసేసరికి పుదయం పదకొండయింది.

ఎస్.ఐ. ఇంటరాగేషన్ ప్రారంభించాడు. శివబ్రహ్మంతో మొదలయింది.

"మీ పేరు?"

"శివబ్రహ్మం!"

"చనిపోయిన స్త్రీ మీకేమవుతుంది?"

"భార్య సార్!"

"మీకు పెళ్ళయి ఎంత కాలమయింది?"

"రెండు నెలలు సార్!"

ఎస్.ఐ. నుదురు చిట్లించి, "రెండు నెలలా? ఘోరం!" అన్నాడు.

"అవునుసార్! ఘోరం! నాభార్య నాకు ప్రాణం!"

ఆమె ఎలా చనిపోయింది అని మీనమ్మకం!"

"హత్య సార్!"

"హత్యా!"

"అవును సార్!"

ఎవరు హత్య చేశారని మీ అనుమానం!"

"ఆమె పాత ప్రియుడు—ధనుంజయ."

"ధనుంజయా! ఈ వూర్లోనే వుంటాడా?

"అవును సార్!

"అడ్రసు చెబుతారా?"

శివబ్రహ్మం చెప్పాడు. ఎస్.ఐ. వివరాలు రాసుకుంటూ అడ్రస్‌కూడా నోట్ చేసుకున్నాడు.

"ధనుంజయ మీద అనుమానం కలగడానికి కారణమేమిటి?"

"నిన్న మధ్యాహ్నం మాయింటికి వచ్చాడు సార్! అసలు పెళ్లయేవరకూ నాభార్యకు బాయ్‌ఫ్రెండ్ వున్నట్టు తెలియదుసార్! తెలిశాక ఏంచేస్తానుసార్! మృదువుగా మందలించాన్‌సార్! చెప్పానుకదాసార్! నాభార్య నాకు ప్రాణంసార్! ఆమెకూడా నా పట్ల విశ్వాసం ప్రకటించిందిసార్! నేను వచ్చేసరికి నిన్న మధ్యాహ్నం నాభార్యను ఎత్తుకున్నాడుసార్! ఆమె స్పృహతప్పిపోయింది సార్! నన్ను చూడగానే పద్మినిని దింపి వెనక గుమ్మంలోంచి పారిపోయాడు సార్! వెనక గుమ్మంలోంచి వెనక వీధి లోకి దారివుంది సార్!"

"ఏంజరిగిందో మీరు మీ భార్యను అడగలేదా?"

"అడగలేదుసార్ 'ఆమెను అడిగి బాధ పెట్టదల్చుకోలేదు! చెప్పానుకదాసార్! ఆమె ప్రాణంఅని!"

"రాత్రి అతడు మరల వచ్చాడా?"

"వచ్చేవుంటాడు సార్! నేను నైట్‌వాచ్‌మాన్‌గా పనిచేస్తున్నాను సార్! డ్యూటికి వెళ్ళిపోయానుసార్ నాభార్య నాకు నవ్వుతూ వీడ్కోలు యిచ్చిందిసార్! తెల్లవారుఝామున నాలుగున్నరకి డ్యూటి నుండి తిరిగివచ్చానుసార్! అప్పటికి యిది సార్ పరిస్థితి! తలుపులు బార్లాతెరచివున్నాయిసార్!"

"ధనుంజయ మీయింటికి వచ్చి వెళ్ళినట్టు మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు సార్! వూహించగలను!"

"పద్మినిగారే ఆత్మహత్య చేసుకున్నారేమో!"

"అసంభవంసార్! ఆమెకు నేను ఆరోప్రాణంసార్!"

"చుట్టుప్రక్కల ఎవరయినా ధనుంజయ రాకపోకలు చూశారా?"

చెప్పలేనుసార్! నేను యింట్లో లేనుకదాసార్!"

ఎస్.ఐ. జేబులోంచి మనీపర్సు తీశాడు "ఈ పర్సును ఎప్పుడయినా చూశారా? బాగాగుర్తు తెచ్చుకుని చెప్పండి!" అన్నాడు.

"పవిత్రని ప్రేలాడే చోట నేలమీద చూశానుసార్!"

"ఎవరిది యీ పర్సు!"

"తెలియదుసార్!"

"తీసి చూడలేదా?"

లేదుసార్! మా ఆవిడ వురిలో ప్రేలాడుతూంటే చూడగా నామతి పోయింది సార్! వెంటనే మీ దగ్గరకు పరుగెత్తానుసార్!"

"మీ ఆవిడ వురిలో ప్రమాదం ఎలా జరిగింది? పాదాలవద్ద ఎత్తయిన పీట వంటిదేం లేదుకదా!"

"ఏమోసార్! నాకెలా తెలుస్తుంది సార్!"

"ఇప్పుడు మీరు చెప్పినదంతా రాసివ్వండి! కేసు కమిషనర్ దాకా ఒప్పచెప్తాం! కేసు కోర్టుకు వస్తుంది. లాయర్ను పెట్టుకోండి!"

శివబ్రహ్మం తలూపాడు.

o o o o

"వీణా!" ధనుంజయరావుగొంతు వణికి పోయింది. ఒక్కరోజుకే అతని ముఖంలో కళాకాంతులు తప్పాయి, కళ్ళు గుంటలు పడిపోయాయి. నీరసంగా మంచంపక్కన తల ఆన్చాడు.

వీణ అతనివంక జాలిగా చూసింది.

"కంగారుపడకండి! మీరు తప్పు చేసివుంటారంటే నమ్మను! బెయిల్ మాట్లాడుతున్నాడు లాయర్. మీరు బయటపడతారు. నాకా నమ్మకం వుంది." అంది వీణ.

"ఎలా సాధ్యం వీణా! పవిత్రని చనిపోయినరోజు సాయంత్రం నేను ఆమెను యింట్లో కలిశాను. కాని అప్పుడామెను చాకనయినా తాకలేదు. శివబ్రహ్మం నామీద అభాండం వేశాడు. స్వయంగా ఆమెను చేతులతో ఎత్తుకుపోతుండగా చూశానన్నాడు. అలాగే రాసిచ్చాడట కూడా!"

"అన్నీ బయట పడతాయండీ! మీరు మాత్రం మనోనిబ్బరం కోల్పోవద్దు, తార్కికంగా ఆలోచిస్తే పవిత్రని హత్య చేయడానికి మీకంటె శివబ్రహ్మానికే ఎక్కువ వీలు! అంతేకాదు. అది లేకపోతే కాపాడేది. అతనికి మాత్రమే! కోర్టు డిఫెన్సు ముందు అతను నిలబడలేడు చూస్తూండండి!"

ధనుంజయ మౌనంగా ఆమె మాటలు వింటున్నాడు. ఆమె మాటలు వినేకొద్దీ ధైర్యం పుట్టుకొస్తోంది. అదివరకు కొత్త మనిషిలాగా మాట్లాడుతోంది వీణ.

పావు గంట సమయం గడిచాక వీణ కోసం సార్జెంట్ వచ్చాడు.

"మేడం! వ్యూవిజిటింగ్ టైం అంతకంటె కాదంట! ఇన్స్పెక్టర్ గారు రమ్మనారు" అన్నాడు సార్జెంట్.

సార్జెంట్ వెంట వీణ వెళ్ళిపోయింది.

ధనుంజయ నిట్టూర్చాడు.

పద్మిని ఎలా చచ్చిపోయింది? ఆత్మహత్య చేసుకుందా? ఆత్మహత్యే అయి వుంటే కింద పత్తయిన పీతం వుండి వుండాలి. కాని షితం కాదు. హత్యచేసి వుంటే శివబ్రహ్మమే చేసివుండాలి. హింసించి హింసించి చివరకు ఆమెను ప్రాణం తీసేవరకూ వదలలేదు. శివబ్రహ్మం.

భార్యను శివబ్రహ్మం ఎందుకు చంపివుంటాడు? వరకట్నం కోసమా!

వరండాలో అలికిడయింది. సుతిమెత్తటి అడుగులతో హుందాగా ఆమె నడిచి వస్తోంది.

"మీరా?" అన్నాడు ధనుంజయ. ఇక్కడికి...మీరెందుకు వచ్చారు.

"ఏంరాకూడదా! ఎందుకిలా ధనుంజయగారూ!" ప్రియంవద కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ప్రక్కను తిరిగి కళ్లొత్తుకుంది.

ఆమె యీ వారంరోజులలోనూ రెట్టింపు వయస్సుకు ఎదిగి పోయినట్టయింది.

"చెప్పలేనండి! శివబ్రహ్మం గొప్పగా పకడ్బందీగా కేసు బనాయించాడు!"

"కేసు? సులువుగా తేలిపోతుంది లెండి! మీరు పద్మినిని చంపవలసిన అవసరం ఏముంటుంది. వుంచేగింపే అతడికేవుంది.—త్వరగా మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకోవడానికి

"ఎవరు నమ్ముతారు!"

"భయపడకండి! కోర్టులూ న్యాయమూ మరీ అంత గుడ్డిగా లేవు."

ధనుంజయ నిట్టూర్చి, నేను అరెస్టయిన వెంటనే భీష్మనారాయణగారు కలుగ చేసుకోకుండా వుంటే పోలీసులు నన్ను చావచితకదన్ని నేరం వొప్పించేవారు! లేదా లాకప్‌లో ఆత్మహత్య... చేసుకున్నట్టు...

కటకటాల మధ్య నుంచి ఆమె చెయ్యి ధనుంజయ పెదిమలను మూసింది.

ధనుంజయ వణికాడు. లాకప్‌లో చావు గుర్తొచ్చి కాదు. ఆత్మీయతతో వణికాడు. ఒక తోడబుట్టిన దానిలాగా ప్రియంవద కనబడుతోంది. అందుకే ధనుంజయకి వణుకుతోబాటు కళ్ళనీళ్లు తిరిగాయి.

ఆమె చేతిని అలాగే అందిపుచ్చుకున్నాడు.

పోలీస్‌స్టేషన్ వెలుపలనుండి రెండుకళ్లు కిటికీలోంచి చూస్తోన్నాయి. భయంకరమైన మొహంలో వూడి పడటానికి సిద్ధంగా వున్న కళ్లవి!

ప్రియంవద స్థాణువులాగా నిలబడి పోయింది.

హోరుగాలిలో కొట్టుకుపోతున్న శిశువు తల్లి చెయ్యిపట్టుకుని అదే సమస్తమైన ఆధారంలాగా భావించి చేతిని అల్లుకుపోయినట్టుగా ధనుంజయ ఆమె చేతిని అల్లుకు పోయాడు.

ప్రియంవద రెండో చేతితో అతడితల నిమురుతోంది.

సరిగ్గా అదే సమాయానికి వీణ అక్కడికి వచ్చింది.

అక్కడి దృశ్యం ఆమెని విచలితురాలిని చేసింది. ఎంతసేపు అలా నిల్చుండి పోయిందో ధనుంజయ ముందుగా తేరుకుని వీణను చూశాడు.

ప్రియంవద చేతిని మెల్లగా విడిచి పెట్టాడు.

"యాభైరుపాయల పూచీకత్తుమీద మిమ్మల్ని విడుదల చేస్తున్నారు!" అంది వీణ.

కాగితాలమీద తిరిగి సంతకాలు కార్యక్రమం జరిగింది.

ధనుంజయ ఇంటికి వచ్చాడన్నమాటేకాని మనశ్శాంతి లేకుండా పోయింది. దారిన పోయేవాళ్లంతా తనవైపే ఒక నేరస్తుడిని చూస్తోన్నట్టుగా అనిపిస్తుందతడికి.

"...బా....వా...!"

ధనుంజయ చెవులమీద గులాబీరేకులు రాసినట్టయింది. ముక్కుపుటాలకు మరువం గుత్తులు చేరువయినట్టయింది,

"బా...వా... బా...వా...! నేను వచ్చేశాను. నువ్వు రాకపోయినా నీ కోసం...వచ్చేశాను బావా!"

o o o o

"యువరానర్! ముద్దాయి ధనుంజయకు చనిపోయిన పద్మినితో పూర్వ సంబంధం వుంది. వాళ్ళ ప్రణయం చాలా దూరం వెళ్ళింది. పద్మిని పెళ్ళి సాంప్రదాయసిద్ధంగా శివబ్రహ్మంగారితో జరిగింది. అయినప్పటికీ ముద్దాయి తనపాత ప్రియురాలిని కలుసుకోవడం మానుకోలేదు. పద్మిని నాలుగురోజులకు చనిపోతుందనగా అంటే ఫిబ్రవరి పద్దెనిమిదో తేదీన ముద్దాయి ఇంటికివెళ్ళి తనను ఇకమీదట కలుసుకోవద్దని బతిమాలింది అయినప్పటికీ ముద్దాయి ఆమె మాటలు వినలేదు. ముద్దాయి ఆమె ఇంటికి అటుతర్వాత ఫిబ్రవరి ఇరవై ఒకటోతారీఖున సాయంత్రం వేళలో వెళ్ళాడు. ఆమెను బలవంతం చేయబోయాడు. పద్మిని నిర్ఘాంతపోయింది. తన సంసారంతో నిప్పులు పోయవద్దని బతిమాలింది. ఇక మీదట తమఇంటివైపు రావద్దని చేతులెత్తి మొక్కింది.

యువరానర్! కామావేశంలో వాణికిపోతున్న ముద్దాయి ఆమె మాటలు వినిపించుకునే దశలోలేడు ఆమెచేత బలవంతంగా పెళ్ళినాటి పట్టుచీర కట్టించాడు. ఆమె అతడి హింసకు తట్టుకోలేక స్పృహతప్పిపోయింది. యువరానర్! ఈ ఫొటోలు పరిశీలించండి.

ఎగ్జిబిట్ "ఎ"గా మూడు ఫొటోలు ప్రజెంట్ చేస్తున్నాను యువరానర్! స్పృహ తప్పిపోయిన పద్మినిని కిరాతకంగా అనుభవించాడు ముద్దాయి. పద్మిని భర్త శివబ్రహ్మంగారు రావడంచూసి వెనకవీధిలోకి పారిపోయాడు. తన భార్యమీద అనుమానం వచ్చినప్పటికీ కేవలం ప్రేమతో పద్మినిని ఏం జరిగిందో అడగకుండానే శివబ్రహ్మంగారు నైట్‌డ్యూటీకి వెళ్ళిపోయాడు. ముద్దాయి పద్మిని మీద భ్రాంతి వదులుకోలేక రాత్రి మరల వచ్చాడు. ఆమెను మరల బలవంతం చేశాడు.

యువరానర్! పద్మిని అరవబోయింది. చుట్టుప్రక్కల దగ్గరదగ్గరగా కట్టిన ఇళ్ళు, చిన్నచిన్న దుకాణాలూ...ముద్దాయికి ఆమె నోటిని మూయించక తప్పలేదు. క్షణికావేశంలో చేసిన హత్య ఇది! ఆమె ఊపిరి తీసుకున్నట్లుగా సన్నివేశం సృష్టించి ముద్దాయి మాయమయ్యాడు.

బలాత్కారం, హత్య, పరారీ నేరాల క్రింద ముద్దాయిని 200,000(ఐ.పి.సి) సెక్షన్స్ ప్రకారంగా కోర్టువారు శిక్షించాలని కోరుతూ ఇంతటితో ముగిస్తున్నాను! అన్నాడు పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్.

కోర్టు హాలు ఒక్క నిమిషంపాటు నిశ్శబ్దమైపోయింది.

ఒక ప్రక్కబోనులో ధనుంజయ నిలబడివున్నాడు. రెండో ప్రక్కబోనులో శివబ్రహ్మం వున్నాడు.

ధనుంజయ ప్రేక్షకుల గాలరీలోకి చూశాడు.

ప్రియంవదా, డాక్టర్ వీణా, శాంతి అతడివైపే చూస్తోన్నారు.

ధనుంజయకి ధైర్యంగావుంది. ఎందుకు ధైర్యం వచ్చిందో అతడికే తెలియదు. కేసు పైన పడకముందు అతడిలో పెంపొందిన ఆత్మవిశ్వాసం, సమయస్ఫూర్తీ, ఎలాంటి పరిస్థితినయినా తేలికగా తీసుకునే మనస్తత్వం పెల్లుబికాయి.

ముద్దాయివైపు చూశాడు న్యాయమూర్తి.

"మీరు చెప్పకునేది ఏమయినావుందా?" అన్నాడు న్యాయమూర్తి.

"నేను ఆమెను బలాత్కరించలేదు. హత్య చేయలేదు. అంతే యువరానర్! పద్మిని చనిపోవడంవలన లాభించేది నేను కాదని మనవి చేసుకుంటున్నాను యువరానర్!"

"డిఫెన్స్ లాయర్‌ని ఏర్పరచుకున్నారా?" అడిగాడు న్యాయమూర్తి.

డిఫెన్స్ లాయర్ లేచి నిలబడ్డాడు.

కోర్టు ఒక్క క్షణంపాటు నిట్టూర్చింది. డిఫెన్స్‌లాయర్ బొత్తిగా కుర్రవాడు యూనివర్శిటీనుండీ తాజాగా పట్టా తెచ్చుకున్నవాడిలాగా కనిపిస్తున్నాడు.

తన పత్రాలు న్యాయమూర్తికి సమర్పించి ముద్దాయిముందుకువచ్చి నిలబడ్డాడు. కళ్ళలోనే ప్రోత్సాహకరంగా ధనుంజయను పలకరించి శివబ్రహ్మం నిలబడిన బోనువద్దకు వచ్చి నిలబడ్డాడు.

ం ం ం ం

"యువరానర్! ముద్దాయి ఆ సమయంలో ఎక్కడ వున్నాడనేదానికి ఎలిబీ ఒక్కటే ప్రాసిక్యూషన్‌వారు తెలుసుకోవలసిందిగా కోరుతున్నాను. మిగిలిన విషయాలతో ముద్దాయికి ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు యువరానర్!" అన్నాడు డిఫెన్స్ లాయర్.

"ఎస్. మీ అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తున్నాను" అని న్యాయమూర్తి పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్‌వైపు తిరిగాడు. "యూ కెన్ ప్రొసీడ్ టు ఎలిబీ ప్లీజ్!" అన్నాడు.

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ దంపవచ్చి అభివాదంచేసి, "మిస్టర్ ధనుంజయ! మీరు హత్య జరిగిన ఫిబ్రవరి 21 రాత్రి 11 గంటలతర్వాత 11—30కి ముందూ ఎక్క-డున్నారో చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

ధనుంజయలో అంత సేపూ ద్యోతకమైన నిర్లక్ష్యం, ఆత్మవిశ్వాసం, పరిస్థితిని ఎదుర్కొనే సాహసమూ చప్పున ఇగిరిపోయి ముఖం పాలిపోయింది. ఫిబ్రవరి 21వ తేదీ రాత్రి ఆ సమయానికే పద్మిని ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంది. ఆ సమయానికి తాను ఎక్కడ వున్నాడని చెప్పగలడు?

ఎలా చెప్పడం?

కోర్టుహాలు సూదిపడితే వినబడే నిశ్శబ్దంతో మూగవోయింది.

న్యాయమూర్తి, కోర్టు గుమాస్తాలూ, దవాన్ బంట్రోతులూ, పోలీసు వుద్యోగులూ, ప్రేక్షకులూ ధనుంజయ ఏం చెబుతాడా అని నోరూ, మొహాలు చూస్తున్నారు. వాళ్ళ చెవులు అతడికి ఒప్పచెప్పేశారు.

డిఫెన్స్ లాయరయితే పిచ్చెత్తినవాడిలాగా గుడ్లప్పగించి నిశ్చేష్టుడైపోయాడు కేసు ఎలిబీమీద ఆధారపడి ముగియనున్నది.

కొద్దిగా ఆలస్యంగా నయినా సెషన్స్‌కోర్టులో శివబ్రహ్మం మెడకు వురి బిగియనున్నది. అంతా ధనుంజయ చెప్పబోయే ఎలిబీని ప్రధానం చేసుకుని వుంటుంది. శాంతీ!, వీణా సరేసరి! వూపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

ఆ నిశ్శబ్దంలో ఒక స్త్రీ మూర్తి డిఫెన్స్ లాయర్ వద్దకు నడిచింది. ఆమె ప్రేక్షకులలోంచి నడిచిరావడం ఎవరూ గమనించలేదు. డిఫెన్స్ లాయర్‌వద్ద ప్రత్యక్షమయినపుడు మాత్రమే ఆమెను ప్రేక్షకులు చూశారు.

"వదిన!" గొణుక్కుంది వీణ.

డిఫెన్స్ లాయర్ ఆమెను నోరావులించిచూశాడు.

"నేను సాక్ష్యం చెబుతాను. ఏర్పాటు చేయండి!" అంది ప్రియంవద.

క్షణాలలో ఏర్పాట్లు జరిగాయి ప్రమాణం చేయడం ముగిసింది. డిఫెన్స్ లాయర్ ఆమెను ప్రశ్నలు వేయడం మొదలుపెట్టాడు.

"మీరు?"

"ప్రియంవద!"

"మీకు ముద్దాయి తెలుసా?"

"తెలుసు!"

"ఎలా తెలుసు?"

"మా యింటి ఎదుట వుంటున్నారు!"

"మీవారేం చేస్తుంటారు?"

"చెట్టియార్ ట్రావెల్స్‌లో పనిచేస్తారు!"

"ఫిబ్రవరి 21వ తేదీరాత్రి 11 గంటల తర్వాత ముద్దాయి ఎక్కడున్నారు?"

చెబుతారా?"

కోర్టు వూపిరి బిగబెట్టి వింటోంది.

"నా గదిలో!"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"నిద్రపోతున్నారు!"

"దట్సాల్!" అని న్యాయమూర్తి వైపు తిరిగి "యువరానర్! ముద్దాయికి సంబంధించిన ఎలిబీ రుజువయింది. ముద్దాయిని నిర్దోషిగా కోర్టువారు విడుదలచేయాలని కోరుతున్నా!" అన్నాడు డిఫెన్స్ లాయర్.

న్యాయమూర్తి ఆలోచనలో వద్దారు

పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ ఆమెను క్రాస్ పరీక్ష మొదలు పెట్టాడు.

"మీఇంట్లో మీగదిలో పరపురుషుడు వున్నారని చెప్పారు అవునా?"

"అవును"

"ఎందుకు వున్నాడో చెబుతారా?"

"చెప్ప నక్కరలేదనుకుంటాను. మగాడూ ఆడదీ కలిసివస్తేనే శృంగారం వూహించుకోగల ఈ రోజుల్లో ఒకే గదిలో అదీ రాత్రి వేళ భర్త ఇంటలేని ఏకాంతంలో...ఆమె గొంతుకు దుఃఖం పొర అడ్డు పడింది.

ధనుంజయ ఆమె పాదాలు చూస్తూన్నాడు.

అనురాగమూర్తి! తనకే అక్క వుండివుంటే...ఈ అక్కే అయివుంటే... ఆత్మీయతా ఆదరణా స్నేహమూ తనకి ఈ అక్కరూపంలో అంది వుంటే...

"అ...క్కా...అక్కా....అక్కా...." ఒళ్ళు విసిరింది అతడికి తుళ్ళి బోనులోకి జారిపోయాడు.

ప్రేక్షకులు లేచి నిలబడ్డారు.

వీణా శాంతీ ముందుకు పరుగెత్తారు.

న్యాయమూర్తి కళ్ళద్దాలు తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు.

○ ○ ○ ○

"తమ్ముడూ .." ప్రియంవద ఆక్రోశిస్తోంది

తమ్ముడు ఎదురింట్లో వున్నాడు. అతడు వస్తే బాగుండును. వీణా శాంతీ అక్కడే తమ్ముడిదగ్గర వున్నారు. ముగ్గురూ కలసి ఇక్కడికొస్తే బాగుండును. సుషమను నడిపించుకొంటూ తానే అటు నడిచింది.

ధనుంజయ యింటిగేటు తెరుస్తోంటే ఎవరో కుర్రవాడు పరుగెత్తుకుంటూ ఆమె వైపువచ్చాడు ఆమెచేతిలో కవర్ వుంచాడు

"ధనుంజయగారికి యివ్వమని ఆయనెవరో యిచ్చారండి!" అన్నాడు.

ప్రియంవద కవర్‌తో యింట్లోకి ప్రవేశించింది.

ధనుంజయ ఆఫీస్ రికార్డులు చూసుకుంటున్నాడు. వీణా,శాంతీ హాలులో కూర్చుంది

ఒప్పొపోత్తి వేసుకుంటున్నారు.

ప్రియంవద రాక ముగులో సంతోషం కలిగించింది. సుషమను ఆప్యాయంగా ఎత్తుకుంది కాంతి.

"వదినా! కాంతి కుర్రలాయర్ని వలవేసి పట్టింది." అంది వీణ.

కాంతి మొహం ఎర్రబడింది. కుర్రలాయరంటే డిఫెన్స్‌లాయర్.

"బాగుంది. కుర్రలాయర్‌కి పేరులేదూ!" నవ్వింది ప్రియంవద.

"ఎందుకు లేదూ! మిస్టర్ కాంతి!"

ఈసారి ధనుంజయ నవ్వకుండా వుండలేకపోయాడు.

ప్రియంవద అతడికి కుర్రవాడు అందించిన కవర్ ఇచ్చింది.

"వదినా! ఎంతకాలానికి నువ్వు నవ్వావు?" అంది వీణ.

ధనుంజయ కవర్ తెరిచాడు. తెల్లకాగితం మీద గజిబిజి అక్షరాలు

ప్రియమైన ధనుంజయగారూ!

నాకోసం వెతుక్కున్నారు మీరు. ప్రియంవద అనురాగ దీపం. ఆదీపం కాంతి నాలాంటి నిర్భాగ్యుడి మీద పడికొంత వెలుగు యిచ్చింది. అది యీ జీవితమంతా వెలుగు యిస్తోనేవుంటుంది. నేను ఆ ప్రేమమూర్తికి తగను ధనుంజయగారూ!

ఆమె ప్రేమ పంచుకున్న మీరు ధన్యులు. నాకు అసూయలేదు. అసూయ పడవలసినస్థితిలోలేను. కోర్టుహాలులో ఆమెను చూశాను. మాట విన్నాను. నాకు అంతే చాలు! నేను మీ యిద్దరి జీవితానికి అడ్డురాను.

సుషమకు నా ముద్దులు.

అప్యాయతతో

—మీ గోపాలకృష్ణ."

ధనుంజయ చేతిలోంచి వుత్తరం జారిపడింది. అతడి మొహం మ్లానమై పోయింది. ఆడవాళ్ళు ముగ్గురూ అతడిని చూచి వుత్తరం అందుకున్నారు.

"ఈ త్తరం ఎవరిచ్చారక్కయ్యా?" అడిగాడు ధనుంజయ.

ప్రియంవద వుత్తరంలోకి చూడబోయేకల్లా ఆగిపోయింది. వెన్నులోంచి ప్రేమకెరటం ఉవ్వెత్తున రేగి చరాలున చిన్న మెదడులోకి ప్రాకింది. కళ్ళు చెమర్చాయి.

ప్రియంవద వుద్వేగం అణుచుకుంటూ చెప్పింది.

ధనుంజయ లేచాడు. ఒక్కసారిగా లేచిన అగ్నికెరటంలాగా కారులోకి దూకాడు. ప్రియంవద భుజం పట్టుకుని చరచరా కారు వైపు కదిలాడు.

కాంతీ, వీణా విత్తరపోయి చూస్తున్నారు.

డాల్ఫిన్స్‌నోస్ మీద నడుస్తున్నాడతడు. తెల్లటిపొంటూ, చారల చొక్కా వేసుకున్నాడు మనిషి వొణుకుతున్నాడు. వికారమైన మొహంలో ముక్కు స్థానంలో గుంట వుంది. చర్మం ఆ చివర ఈచివర బిగించి లాగికుట్టినా మెడ కింది గడ్డమూ కలసి

పోయినట్టూ... రాత్రి చూచ ధైర్యం యివ్వనట్టూ......

ఈ ప్రపంచానికే వెలితయిపోయి, తన సర్వస్వం దానంచేసిన వాడిలాగా విరాగిలాగా అతడు కదిలిపోతున్నాడు

దూరంగా కారు వస్తున్న చప్పుడవుతోంది.

ఎదుట సిమెంట్ రోడ్ వుంది. [illegible] పార్కునుండి వచ్చేరోడ్ అది.

రోడ్డుకు దూరంగా నడుస్తున్నాడతడు.

కారు చప్పుడు వినిపించడంలేదు.

తాను త్వరగా పారిపోవాలి. డాల్ఫిన్స్‌నోస్ అంచుకూ...దిగంతాల కవతలకూ...ప్రేమకు అనుబంధానికి అవతలివొడ్డుకూ...

ఒకేఒక్క గెంతు!

అతడు గాలిలో ఆగి వెనక్కి పడ్డాడు.

ఒకేఒక్క క్షణం! మృత్యువుకూ జీవితానికీ వారధి! ఒక్క క్షణం.

"ఏమండీ! నన్ను ఏం చేస్తారు?" ఆమె గొల్లుమంది. అతడి పాదాలకు చుట్టేసుకుంది. "ఆరోజు నానుంచి పారిపోవాలనుకున్నారు...యి...ందు...కేనా!?"

బిగించినట్టున్న చర్మంచాటునుండి అతడికళ్ళు కుంచించుకుపోయి కనిపిస్తున్నాయి.

ధనుంజయ కళ్ళు తడిశాయి

ఆ గోపాలకృష్ణకు యాక్సిడెంట్లో అంతా అయిపోయిన ఈ అనాకారికి ఎంత తేడా? భయంకరమైన ఈ ఆకారంలో సైతం మారని కరుణ?

అక్కయ్య గుర్తుపట్టకపోతే ఎంత ప్రమాదం జరిగిపోయేది?

"మీరెలా వుంటే నేమండీ! మీరే నా ప్రాణం" ఆమె కన్నీళ్ళు అతడిని అభిషేకిస్తున్నాయి. గోపాలకృష్ణ భార్యను లేవనెత్తాడు.

నీలాలనింగి కింద వాళ్ళు ముగ్గురూ!

సాక్షీభూతంగా సముద్రంలో పెద్ద పెద్ద కెరటాలతో నురగలు చిమ్ముతూ డాల్ఫిన్స్‌నోస్ బండలమీద విరుగుతోంది సముద్రం.